

Arrest

nr. 274 738 van 29 juni 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: 1. X
2. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 10 maart 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 februari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen op 5 juni 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Eerste verzoekende partij wordt op 25 februari 2021 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS); tweede verzoekende partij wordt gehoord op 22 februari 2021 en op 30 maart 2021.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 10 februari 2022 de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen.

De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars afkomstig uit Shiraz en bent u Iraans staatsburger. U trouwde op (...) 1379 ((...) 2001) met R. J.. Samen hebben jullie een dochter genaamd M. J. (°(...) 2004). U leed aan baarmoederhalskanker en u voelde zich mentaal erg slecht. Uw schoonbroer S. stelde daarom voor om eens langs te komen bij zijn thuis. Eens bij hem thuis vernam u dat hij christen was. Hij stelde voor dat u zich ook zou bekeren en overhandigde u een pocketversie van de Bijbel. U besloot om deel te nemen aan de huiskerkessies en de pastoor van huiskerk, J., verkondigde u de blijde boodschap. Na de derde huiskerkessie genas u. Uw genezing zorgde ervoor dat u zich in 1393 (2014/2015) bekeerde tot het christendom. Op een gegeven moment hoorde u van uw zus dat haar echtgenoot S. gearresteerd was en in de gevangenis zat, maar u had geen idee waarom. Toen S. vrijkwam, sprak u met hem en zo vernam u waarom hij was aangehouden. U vernam dat eerst J. gearresteerd werd en vervolgens S. zelf. S. kon vrijkomen op borg en kreeg een reisverbod. Hij vertelde u tevens dat de lessen niet meer konden doorgaan waardoor u in totaal niet meer dan drie keer kon deelnemen aan de sessies van de huiskerk. R. was niet blij met uw bekering en jullie relatie liep niet meer goed. U had geen vrijheid, u mocht met niemand contact hebben en u mocht thuis geen vrienden ontvangen. U uitte een paar keer het verlangen om van hem te scheiden maar de ouderen van de familie gingen hiermee niet akkoord. R. dreigde er immers mee dat hij uw dochter zou afnemen indien jullie officieel zouden scheiden. Het tegenvoorstel was dat jullie apart zouden wonen. Toen M. in het eerste leerjaar zat, eindigde jullie relatie dan ook en ging u met uw dochter apart wonen. In 1394 (2015/2016) leerde u uw huidige partner A. S. K. (O.V. (...)) kennen. U kwam terug van de markt en stapte in A.'s taxi. Er kwam een wederzijdse interesse en jullie wisselden telefoonnummers uit. Jullie begonnen een relatie. Soms gebeurde het dat hij u aanraakte of kuste, maar dat gebeurde niet vaak. Jullie waren erg voorzichtig zodat niemand iets zou doorhebben. Wanneer A. bij u op bezoek kwam, bleef hij niet lang en wanneer jullie samen naar buiten gingen, waren jullie aandachtig dat jullie niet naast elkaar liepen. Toen u ongeveer een jaar christen was geworden, vertelde u A. over uw bekering. U vertelde hem erbij dat hij altijd kon meegaan naar de huiskerk. Hij wou u wel eens vergezellen. A. vond via S. de huiskerk van pastoor M.. Samen met hem ging u twee keer naar die huiskerk en hierbuiten ging A. nog twee à drie keer naar de huiskerk, tot ook M. werd opgepakt. U kon in Iran niet meer dan vijf keer in totaal naar de huiskerk gaan. U las wel thuis de Bijbel en verkondigde de blijde boodschap aan uw zussen, vrienden, burens en huisbaas zonder hierbij te vertellen dat u was bekeerd. Twee maanden voordat u Iran verliet werd u plots gecontacteerd door uw huisbaas. Hij vertelde u dat uw echtgenoot R. met een paar mannelijke en vrouwelijke politieagenten tijdens uw afwezigheid bij u thuis had aangebeld en dat R. daarop tegen uw huisbaas gezegd had dat hij een klacht tegen u had ingediend omdat u een verhouding had met een jongeman. De hem begeleidend agenten toonden ook het aanhoudingsbevel dat tegen u was uitgevaardigd. Toen u het telefoontje ontving, was u toevallig samen met A.. Hierop besliste A. onmiddellijk om naar huis te gaan om wat spullen samen te rapen. U ging onmiddellijk uw dochter M. in haar taalles ophalen waarna u samen met A. in het buitenverblijf van een neef van A. onderdook. De dag nadien kwamen er ook agenten, opnieuw samen met R., met een aanhoudingsbevel naar de woning van A.. U en A. besloten hierop Iran te verlaten en vertrokken op 4 maart 1397 (26 juli 2018) illegaal vanuit Iran via Turkije naar Bosnië, waar jullie negen maanden in een opvangcentrum verbleven. Vervolgens gingen jullie te voet naar Slovenië. Van daaruit reisden jullie naar België. Op 2 of 3 juni 2019 kwamen jullie aan in België en jullie dienden op 5 juni 2019 een verzoek om internationale bescherming in. U vreest bij terugkeer naar Iran dat uw dochter van u afgepakt zal worden. U vreest tevens een gevangenisstraf of dood door steniging wegens overspel. U vreest verder dat uw in België geboren dochter P. – u gaf haar de achternaam J., omdat u nog niet officieel samen bent met A., maar ondernam wel juridische stappen om haar achternaam te veranderen naar de achternaam van uw partner – van u zal worden afgenomen en dat mensen zich zullen afvragen waar uw kind vandaan komt. Ten slotte vreest u dat u problemen zal krijgen omdat u M. zonder toestemming van haar vader heeft meegenomen uit Iran. Na uw aankomst in België gingen jullie eerst naar een kerk in Brussel. Nadien ging u samen met A. naar de kerk van Turnhout. A. en uw dochter bekeerden zich in België tot het christendom. U, A. en uw dochter lieten zich dopen op 24 november 2019. Sinds de coronacrisis begin maart 2020 volgt u de kerkdiensten in Turnhout via Zoom.

Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: een kopie van uw melikaart (nationale kaart), een kopie van uw shenasnameh (geboorteboekje) en dat van uw dochter, de doopattesten van u en uw dochter, foto's van uw doop en een brief van uw kerk te Turnhout d.d. 19 augustus 2019 waaruit blijkt dat u samen met uw partner en dochter gedoopt werd en een actief lid was van de afdeling van deze kerk in Laken. Na uw tweede onderhoud bezorgde uw advocaat per mail nog stukken waaruit blijkt dat uw huidige partner A. S. via de Belgische justitie het vaderschap van de in België geboren P. opeist zodat ze zijn familienaam kan krijgen (en niet de familienaam van uw ex) en enkele Iraanse huurcontracten waaruit blijkt dat u een éénslaapkamerappartement huurde.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Vooreerst dienst vastgesteld te worden dat u uw bekering tot het christendom en uw betrokkenheid bij een huiskerk in Iran niet aannemelijk gemaakt heeft.

Van een verzoeker die beweert zich te hebben bekeerd, kan verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering geschied is, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekkende gevolgen heeft voor de verzoeker. Uw verklaringen over uw bekering zijn echter ontoereikend.

Zo legde u zeer vage verklaringen af over het christelijke parcours van S. en over de huiskerkpastoor J.. Nochtans zouden deze personen een belangrijke rol in uw bekeringsproces gespeeld hebben (CGVS II, p. 7; p. 12). U had geen idee waarom S. een christen werd, hoe en wanneer hij met het christendom kennismakte en wie er op de hoogte was van zijn bekering. U wist evenmin in hoeverre hij een praktiserende christen was en hoe hij heden zijn geloof beleeft. U wist zelfs niet eens wat uw zus, de echtgenote van S. die zelf niet bekeerd was, van zijn bekering dacht. U heeft ook geen vragen gesteld over zijn bekeringsproces, want u wou hierover eigenlijk ook niet meer weten (CGVS II, p. 7-9; p. 12; p. 15). U wist ook erg weinig over pastoor J.. U kende zijn achternaam niet en u wist zelfs niet eens of hij een bekeerde christen was. U stelde hem er ook nooit vragen over (CGVS II, p. 12). Dat u enerzijds aanhaalde dat u in Iran van zowel S. als J. uw kennis van het christendom haalde (CGVS I, p. 13), maar anderzijds amper iets over hun eigen bekeringsproces wist, hoewel één van die twee personen uw schoonbroer is, overtuigt helemaal niet.

Daarnaast legde u weinig coherente verklaringen af over het moment waarop u zich bekeerde. Zo stelde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat u zich bekeerde voordat u genas van baarmoederhalskanker: na uw bekering en na enkele huiskerkessies ging u naar de dokter en bleek u genezen van kanker (CGVS I, p. 4). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud zei u dat u zich pas bekeerde nadat u was genezen van kanker, na de eerste, tweede of derde sessie in de huiskerk. Uw genezing had u over de streep getrokken (CGVS II, p. 6-8 en p. 10). Dit laatste is ook wat uw partner A. dacht. Volgens hem had u zich bekeerd tot het christendom omdat u was genezen van kanker (CGVS A., p. 21). Verder is het erg bevreemdend dat u uw bekeringsdatum, hoewel u stelde dat deze samenviel met uw genezing van baarmoederhalskanker (CGVS I, p. 4 en p. 13), maar moeilijk kan situeren in tijd. U sprak over drie jaartallen: 1390, 1391 of 1392 (CGVS II, p. 6). Uw partner A. sprak van het jaar 1390. Volgens hem was u al vier jaar christen alvorens jullie bevriend raakten en duurde het dan nog een jaar voordat u over uw bekering met hem sprak (CGVS A., p. 7), terwijl u zelf vertelde dat u nog maar een jaar christen was toen u er hem over vertelde (CGVS I, p. 9; CGVS II, p. 16). Gevraagd om uw genezing van kanker door (medische) documenten te staven, om op die manier ook uw bekering in de tijd te situeren, stelde u dat dit niet kon: u had geen medische documenten van het ziekenhuis (CGVS II, p. 9). Dat het voor u die nochtans beweerde geopereerd te zijn geweest, onmogelijk zou zijn om van uw ziekte en daaropvolgende genezing documenten te bezorgen, terwijl u er wel in slaagde om vanuit België documenten zoals een Iraans huurcontract te regelen, is niet meteen aannemelijk. Door uw incoherente verklaringen over het moment waarop u zich bekeerde en door het ontbreken van enig begin van bewijs van uw medische perikelen die aanleiding zouden hebben gegeven tot uw bekering, wordt de geloofwaardigheid van uw beweerde motief om zich te bekeren en bijgevolg tevens van uw bekering zelf danig ondermijnd.

Verder legden u en uw partner A. tegenstrijdige verklaringen af over de locatie van de eerste huiskerk die u in de periode van uw ziekte gefrequenteerd zou hebben. Zo stelde u uitdrukkelijk dat de huiskerkdiensten drie keer plaatsvonden bij uw schoonbroer S. (CGVS I, p. 9 en p. 12; CGVS II, p. 12), terwijl A. zei dat uw huiskerkdiensten doorgingen bij J., de vriend van S. (CGVS A., p. 8).

Daarenboven had u weinig informatie over de arrestatie van J. en de inval in de huiskerk waar u drie keer naartoe zou zijn gegaan. U vernam het nieuws van J.'s arrestatie via S., maar wanneer hij werd gearresteerd en hoe hij dit nieuws had vernomen, wist u niet en u vroeg er ook niet naar (CGVS II, p. 13-14). Bij uw eerste onderhoud stelde u dat J. toen nog steeds vastzat en dat u dat van uw schoonbroer had gehoord (CGVS I, p. 9; p. 12). Bij uw tweede onderhoud wist u dan weer enkel dat J. bij uw vertrek

uit Iran nog vastzat (CGVS II, p. 14). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, herhaalde u dat J. ten tijde van uw vertrek uit Iran nog in de gevangenis zat, maar dat u sindsdien geen informatie meer heeft (CGVS II, p. 23). Een louter vasthouden aan één versie van uw verklaringen kan hiervoor echter niet als afdoende uitleg worden beschouwd, temeer daar uit niets blijkt dat u, in tegenstelling tot uw beweringen (CGVS II, p. 14), niet naar J.s lot zou kunnen informeren. Aangezien J. volgens u een bekend figuur is in Shiraz (CGVS I, p. 11-12), is het a priori vreemd dat u niet meer informatie over hem zou kunnen vergaren. Dat u ook niet bij uw schoonbroer kan informeren omdat u bang bent dat hij in de problemen komt (CGVS II, p. 24) maar wel stelde dat u in contact staat met uw zus, nochtans S.s vrouw (CGVS I, p. 4 en p. 14), is weinig aannemelijk. U erkende overigens informatie te kunnen vragen aan uw zus (CGVS I, p. 24; CGVS II, p. 14). U wist verder niet wanneer de inval in uw (eerste) huiskerk plaatsvond, hoelang deze na J.s arrestatie plaatsvond, hoe de autoriteiten te weten kwamen dat uw schoonbroer een huiskerk had en hoe ze konden zien dat er bij hem een huiskerk georganiseerd werd (CGVS I, p. 11; CGVS II, p. 13-15). Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat uw schoonbroer S. twee maanden vast zat en kan in alle redelijkheid aangenomen worden dat S. hierover tijdens zijn ondervragingen grondig door de autoriteiten aan de tand werd gevoeld. Dat u in deze context weinig coherente informatie had over zowel J.s arrestatie als de inval in de huiskerk, hoewel van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid verwacht kan worden dat hij zich zo grondig mogelijk informeert over al deze elementen die enigszins in verband staan met zijn asielrelaas, is bijgevolg een houding die slechts moeilijk in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Voorgaande bevindingen tasten dan ook de geloofwaardigheid van uw betrokkenheid bij S.s huiskerk aan, temeer daar het vreemd overkomt dat u toen niet in de problemen bent gekomen, terwijl de drie overige huiskerkleden in de problemen zouden zijn gekomen (CGVS I, p. 11; p. 16).

Dat er geen geloof wordt gehecht aan uw bekering tot het christendom in Iran blijkt ook uit uw onaannemelijke beschrijving van uw geloofsactiviteiten in Iran. Gevraagd hoe u (naast de enkele huiskerkbezoeken) uw geloof beleefde, kwam u niet veel verder dan dat u niet loog en dat u probeerde lief te zijn. U las naar eigen zeggen ook in de bijbel, die u van uw schoonbroer zou hebben gekregen (CGVS I, p. 12). Uw bijbellectuur heeft u echter door uw merkwaardige verklaringen hierover niet aannemelijk gemaakt. Bij uw tweede onderhoud preciseerde u dat het om een pocketversie van de bijbel ging en dat hierin enkel het verhaal over de ark van Noah werd opgenomen (CGVS II, p. 9-10). Dat in een pocketversie van de bijbel enkel het verhaal van de ark van Noah zou zijn opgenomen, is echter niet aannemelijk. Dat u niet aannemelijk gemaakt heeft in Iran daadwerkelijk geloofsactiviteiten ontwikkeld te hebben, blijkt tevens uit het feit dat uw partner geen idee had over wat u deed voor uw christelijk geloof: toen hij bij u was deed u niets voor uw geloof (CGVS A., p. 22). Hierbij aansluitend kan erop gewezen worden dat u toegaf dat u weinig kennis had over het christendom. De beperkte informatie die u over het christendom had kwam vooral uit gesprekken met J. of S. (CGVS I, p. 12-13) en door filmpjes of dingen die u las (CGVS II, p. 15). Dat u ondanks uw gebrek aan christelijke geloofskennis, ondanks uw ontbrekende geloofsactiviteiten en ondanks de Iraanse context, waarbij apostasie verboden is en waarbij christelijke bekeerlingen streng worden vervolgd – u bevestigde bij uw tweede onderhoud dat een Iraniër die zich tot het christendom bekeert zijn bekering voor zichzelf probeert te houden (CGVS II, p. 8) –, wél de blijde boodschap zou verkondigd hebben aan uw zussen L. en Z., aan burens, aan kennissen, aan vrienden en aan uw huisbaas (CGVS I, p. 12), is dan ook volstrekt ongeloofwaardig. Dit wordt bevestigd doordat u even later op de vraag wie van uw familie in Iran van uw bekering op de hoogte was enkel uw zus P., haar echtgenoot en uw tante M. vermeldde; dat u de blijde boodschap aan Z. en L. verkondigd zou hebben, vermeldde u toen niet (CGVS I, p. 14). U trachtte deze ongerijmdheid te rechtvaardigen door te stellen dat u weliswaar over het christendom onder meer met vriendinnen en met Z. sprak – u zei hen onder meer dat ze zondaars waren, dat Jezus gekomen was om de zonden van de mensen te vergeven, dat het christendom goed was en zelfs dat u van plan was om christen te worden –, maar dat u er niet bij verteld zou hebben dat u christen was geworden (CGVS I, p. 14; CGVS II, p. 15). Dit houdt uiteraard geen steek. Dat u de blijde boodschap in Iran zou verkondigd hebben, kan dan ook helemaal niet worden aangenomen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er aan uw beweerde bekering in Iran en uw betrokkenheid bij uw (eerste) huiskerk niet het minste geloof worden gehecht.

Aangezien u de mogelijkheid opperde dat uw verhaal over uw genezing en uw bekering een impact op uw partner A. zou kunnen gehad hebben waardoor dit mogelijks een trigger was in zijn bekeringsproces (CGVS II, p. 16) en er aan uw huiskerkbezoeken bij uw schoonbroer S. en de daarop volgende problemen van zijn huiskerk geen geloof kan worden gehecht, komt tevens de geloofwaardigheid van jullie gemeenschappelijke geloofsactiviteiten en de geloofsinteresse van A. danig in het gedrang.

Dit blijkt tevens uit het feit dat u eigenlijk totaal niet wist waarom A. plots in Iran meer informatie over het christendom wou hebben (CGVS I, p. 8), waarom hij zo graag mee naar een huiskerk wou gaan om zich te informeren over het christendom of waarom hij christen was geworden. U stelde hem hierover ook geen vragen (CGVS II, p. 15-16). Dat u als zelfverklaarde bekeerde christen niet eens wist wat A. triggerde om

zich net als u voor het christendom te interesseren, is geenszins aannemelijk. Aangenomen kan immers worden dat de motieven van iemand om christen te worden of zich voor het christendom te interesseren een evident gespreksonderwerp tussen bekeerlingen is.

Dat aan A.'s in Iran ontstane interesse voor het christendom geen geloof gehecht kan worden, blijkt tevens uit het feit dat, hoewel u dit niet precies wist, jullie volgens u ongeveer een week nadat u hem had verteld christen te zijn samen naar M.'s huiskerk gingen (CGVS I, p. 9). Uw partner meende echter dat, nadat u er voor het eerst over sprak, het nog drie à vier maanden duurde voordat hij geïnteresseerd raakte en zaken begon op te zoeken (CGVS A., p. 21-22). Het was pas acht maanden voor zijn vertrek uit Iran – aangezien jullie in Iran in totaal zo'n drie jaar samen waren, was dit geruime tijd nadat u hem over het christendom had verteld – dat hij naar de kerk van M. begon te gaan (CGVS A., p. 3; p. 22).

De ongeloofwaardigheid van A.'s christelijke geloofsinteresse wordt verder bevestigd doordat de door A. geuite motieven om zich voor het christendom te interesseren onaannemelijk overkomen. Hij verklaarde dat hij naar een Iraanse huiskerk begon te gaan om met het christendom kennis te maken en hierover meer informatie te hebben. Gevraagd waarom het nodig was om meer informatie te hebben, antwoordde hij dat het was voor de verlossing en om van de hel gered te worden. Hierop uitgenodigd te vertellen waarom hij van de hel verlost moest zijn, antwoordde hij dat alle moslims zondaars zijn. Hij stipte ook nog aan dat in geen enkele [andere] godsdienst iemands zonden worden vergeven (CGVS A., p. 4-5; p. 20). Dat hij, op het moment dat hij zich effectief voor het christendom begon te interesseren, al meende te weten dat alle moslims zondaars zijn en hij via het christendom verlost en van de hel gered zou worden, kan evenwel niet overtuigen, temeer daar hij zich gedurende de acht maanden voor zijn vertrek uit Iran nog steeds moslim voelde (CGVS A., p. 5).

U legde ook nog warrige verklaringen af over het aantal keer dat A. zelf naar zijn huiskerk ging zonder u. Aanvankelijk stelde u twee keer dat hij nog twee à drie keer zonder u naar een huiskerk ging, in totaal een vijftal keer (CGVS I, p. 8-9). Even later moest u erkennen dat u hem eigenlijk nooit gevraagd heeft hoeveel keer hij apart ging naar een huiskerk, zonder u: u had het over 'een paar keer', maar wat u met 'een paar' bedoelde, kon u niet duiden (CGVS I, p. 10). A. verklaarde dan weer op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij ongeveer acht maanden voor zijn vertrek begon deel te nemen aan de protestantse vieringen van M.. Sindsdien ging hij wekelijks totdat hij ongeveer twee maanden voor zijn vertrek vernam dat agenten het huis [waar de vieringen plaatsvonden] waren binnengevallen. Dit veronderstelt dat A. meer dan tien keer naar een christelijke viering zou zijn geweest. Over vieringen bij een zekere K. zweeg hij in alle talen (CGVS-vragenlijst A., ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal zei hij evenwel meteen dat de verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken niet kloppen en dat hij twee keer naar de kerk van M. en drie keer naar de kerk van K. was geweest (CGVS A., p. 3; p. 10). Een louter wijzigen van eerder afgelegde verklaringen kan evenwel niet als een afdoende uitleg hiervoor worden beschouwd. Nadat zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken voor hem in het Farsi werden voorgelezen, tekende hij ze immers voor akkoord.

Verder kan nog worden gewezen op jullie zeer gebrekkige informatie over de tweede huiskerk. U ging weliswaar twee keer mee met A. naar zijn huiskerk, maar wist niets over de leider van de huiskerk. U wist enkel dat M. de huiskerk leidde maar verder kende u hem niet (CGVS I, p. 10). U wist vervolgens wel dat A. niet meer naar de huiskerk van M. kon gaan omdat er een inval had plaatsgevonden, maar verder wist u ook hier niets over. U wist niet of M. ten tijde van uw tweede onderhoud nog vastzat en u heeft zich hiernaar ook niet geïnformeerd. Hoewel M. een kennis of vriend van uw schoonbroer S. was, had u geen interesse om zich naar hem te informeren. U had immers uw eigen problemen (CGVS I, p. 10; CGVS II, p. 16). Dit is weinig aannemelijk. Ook uw partner A. had geen idee hoe de autoriteiten de huiskerk hadden ontdekt en ten tijde van zijn onderhoud wist hij niet hoe het M. verging. A. wist wel dat M. opgepakt was maar na het incident informeerde hij zich niet meer naar hem (CGVS A., p. 9). Hij zag louter nog K., een ander huiskerklid dat eerder ook naar de vieringen van M. ging en na de inval bij M. een huiskerk startte. Naar de andere huiskerkleden informeerde hij geenszins omdat hij ervan uitging dat ze toch niet zouden antwoorden en ook om problemen te vermijden. A. had dus geen idee of de andere huiskerkleden nog in de problemen kwamen. Ook aan K. vroeg hij geen informatie, terwijl er wel contact tussen hen was. Hij beweerde weliswaar geen enkele mogelijkheid te hebben om zich over die zaken te informeren 'omdat je i.v.m. het christendom niemand kan vertrouwen'. Deze uitleg voor zijn zeer gebrekkige informatie overtuigt echter geenszins. Dat A. er zelfs niet eens aan dacht te informeren naar het lot van M. en de andere huiskerkleden noch via M.'s vrienden K. en S., uw schoonbroer, noch via sociale media, noch via andere informatiebronnen op het internet, zoals de Iraanse pers of via christelijke organisaties die de vervolging van christenen in Iran opvolgen (CGVS A., p. 9-10), is, gelet op het feit dat van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid verwacht kan worden dat hij of zij zich zo volledig mogelijk informeert over al deze aspecten die ook maar enigszins in verband staan met de kern van zijn of haar vrees, niet aannemelijk. Bovendien blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat op het internet heel wat concrete en precieze informatie over de vervolging van christenen in Iran, onder meer dankzij organisaties die deze vervolging in kaart brengen, kan gevonden worden. Het ontbreken van

enige concrete informatie over M.s wedervaren en het eventueel hiermee verbonden lot van de huiskerkgenoten en het feit dat jullie zelfs geen poging hebben ondernomen om hierover op een discrete manier informatie te vergaren ondermijnen ook danig de geloofwaardigheid van jullie betrokkenheid bij M.s huiskerk.

Gelet op het voorgaande hebben jullie niet aannemelijk gemaakt dat A. in Iran huiskerken frequenteerde en dus dat u samen met hem twee keer naar een huiskerk, die in de problemen zou zijn gekomen, zou zijn geweest.

Aangezien er aan uw bekering in Iran geen enkel geloof kan worden gehecht, kan er aan de door u beweerde context waarin u in juni, juli en augustus 2016 op instagram vier christelijke posts zou geplaatst hebben, met name dat u de blijde boodschap wou verkondigen, evenmin enig geloof worden gehecht. Wat betreft deze instagrampagina, waar u al sinds 30 augustus 2016 niets meer op post, moet opgemerkt worden dat u, gelet op het aantal pagina's op naam van 'Z. B.' niet kan aantonen dat dit effectief uw account is (CGVS I, p. 15). Bovendien heeft deze pagina slechts 40 volgers. In dit verband kan er nog aangestipt worden dat u tot tweemaal toe verklaarde op 4/5/1394 (26 juli 2015), i.e. voordat u de voorgaande christelijke posts zou geplaatst hebben, Iran verlaten te hebben. Pas toen u gewezen werd op de vreemde chronologie van uw verhaal, zei u dat het niet in 1394 was, maar in 1397 was dat u Iran had verlaten (CGVS I, p. 16; p. 20). In dit verband dient tot slot nog opgemerkt te worden dat u hierdoor nooit problemen in Iran kende (CGVS II, p. 17).

Dat jullie jullie kerkgang in België situeren in het verlengde van uw beweerde eerdere bekering en jullie eerdere geloofsactiviteiten in Iran, terwijl hier geen enkel geloof aan gehecht kan worden, toont aan dat er aan jullie beweegredenen om in België naar de kerk te gaan geen enkel geloof gehecht kan worden en dat jullie bijgevolg eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België actief begonnen te zijn in een kerk. Dat jullie sindsdien (voornamelijk online) naar de kerk zou gaan, toont evenmin de oprechtheid van jullie bekering aan aangezien, mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van jullie bekering in Iran, duidelijk is dat deze beleving van jullie nieuwe geloofsovertuiging in België een opportunistisch karakter heeft die er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven.

Verschillende elementen wijzen bijkomend op een onoprechte bekering in België.

Zo tonen jullie allesbehalve aan dat jullie hier geëngageerd bezig zijn met uw christelijk geloof. Zo ging u sinds juli 2020 slechts twee keer in levende lijve naar de kerk (CGVS II, p. 19), terwijl religie toch voornamelijk een gemeenschapsgebeuren is. Betreffende de virtuele kerkbijeenkomsten, blijkt uit uw verklaringen voorts dat er volgens u door de ziekte van de pastoor een aantal vieringen niet doorgingen waardoor u de maand voor uw tweede onderhoud slechts één (virtuele) kerkdienst effectief bijwoonde (CGVS II, p. 18 en p. 20-21). Gevraagd welke Bijbelteksten werden behandeld in deze laatste christelijke zoomsessie, bleef u zeer algemeen en kon u niet vertellen wat er precies werd besproken. U stipte weliswaar aan dat het over gerechtigheid ging en dat hierbij werd verwezen naar Genesis. Gevraagd naar de link tussen gerechtigheid en Genesis, moest u evenwel het antwoord schuldig blijven, noch kon u een voorbeeld of een situatie uit de Bijbel aanhalen waarbij het thema 'gerechtigheid' wordt besproken (CGVS II, p. 18-19). U las in de maand voor uw tweede onderhoud, waarin u dus maar één virtuele kerksessie bijwoonde, niet eens in de bijbel. Betreffende uw bijbellectuur sinds uw bekering wist u bovendien niet wat u buiten Genesis nog meer had gelezen uit het Oude Testament en uit het Nieuwe Testament las u enkel een stukje uit Mattheus en een klein stukje uit de handelingen van de apostelen (CGVS II, p. 22). Gevraagd of u Bijbelstudie moest volgen om gedoopt te worden, stelde u dat jullie weliswaar graag wilden deelnemen, maar dat dit door omstandigheden niet kon: u had een moeilijke zwangerschap en A. was geopereerd aan zijn bekken. Erop gewezen dat uw dochter in juli 2020 geboren was, erkende u dat de lessen ten tijde van uw onderhoud nog altijd doorgingen, maar dat jullie niet konden deelnemen (CGVS II, p. 20). Dat u nauwelijks iets pertinents over de laatste christelijke zoommeeting kon vertellen, dat u amper in de bijbel leest en dat jullie (behalve volgens u een maandje in augustus 2019) noch voor, noch na jullie doopsel deelnemen aan Bijbelstudie, ofschoon jullie naar eigen zeggen wel wilden deelnemen en ofschoon bijbellectuur en -kennis voor een protestant cruciaal is, werpt zeer ernstige vragen op betreffende de oprechtheid van uw beweerde bekering. Ook uw partner, die nooit Bijbelstudie volgde (CGVS A., p. 24), had, net als u, slechts een heel beperkte Bijbelkennis. Zo meende hij verkeerdelijk dat de handelingen van de apostelen een deel van het Oude Testament waren en kon hij er niet de minste duiding bij geven (CGVS A., p. 25). Ook het evangelie van Mattheus maakte volgens hem deel uit van het Oude Testament (CGVS A., p. 26). De auteur van het laatste boek van het Nieuwe Testament kende hij niet en, ofschoon hij op zijn sociale media psalmen postte, kon hij niet uitleggen waarover psalmen gaan (CGVS A., p. 26).

Voorts is het hoogst opvallend dat u niet eens het belangrijkste christelijke feest, waarbij de essentie van het christendom, met name de verrijzenis van Jezus, wordt gevierd, kon kaderen. Uw verklaring, met name dat u als protestant Pasen niet hoefde te vieren, kan niet weerhouden worden. Waarom dit zo zou zijn, kon u immers niet uitleggen (CGVS II, p. 21). Bovendien is het opmerkelijk dat hoewel protestanten

volgens u Pasen niet zouden vieren, u op 15 april 2021, de dag voor Pasen 2021, na uw tweede persoonlijk onderhoud d.d. 30 maart 2021 op het Commissariaat-generaal, een afbeelding van een duif – symbool voor de Heilige Geest – , een kruis en een fragment uit het evangelie van Mattheus dat net over de verrijzenis handelt op uw profiel plaatste. Dat u een met Pasen gerelateerde post plaatst terwijl u veertien dagen eerder Pasen en de verrijzenis niet eens in de tijd kon situeren, wijst erop dat u weinig voeling heeft met het christelijk geloof en de christelijke feestdagen en dat u vanuit een weinig doorleefde houding christelijke boodschappen op uw facebookpagina plaatst. Overigens is het opvallend dat u weliswaar Kerstmis zou gevierd hebben, maar dat u niet eens wist dat Jezus in Bethlehem was geboren. U dacht dat hij in Nazareth was geboren (CGVS II, p. 22).

Ook het feit dat u, net zoals uw partner A., nog niets zou tegengekomen zijn dat u minder aanspreekt in het christendom – u bent nog niets negatiefs tegengekomen en de boodschap van Christus is alleen maar compassie, vrede en liefde – (CGVS II, p. 18; CGVS A., p. 24), wijst op een weinig doorleefde houding. Er kan immers aangenomen worden dat, zelfs al is iemand oprecht overtuigd van een bepaald geloof, deze gelovige het toch lastiger of moeilijker vindt om een aantal aspecten uit dit geloof toe te passen of te aanvaarden, temeer daar u behoorlijk kritisch was ten aanzien van de islam en er toch een aantal gelijkenissen tussen de islam en het christendom zijn waar te nemen.

Verder is het bijzonder vreemd dat u niet eens wist waarom uw partner A. zich in België bekeerde tot het christendom. U moeide er zich niet mee en vroeg er niet naar (CGVS II, p. 15-16). Dit geldt ook voor uw dochter. Ook zij bekeerde zich in België tot het christendom maar u wist niet waarom of wat haar interesse had opgewekt. Gevraagd of u niet wilde weten waarom uw minderjarige dochter christen wou worden, antwoordde u dat u niet wist dat u dit moest vragen en vroeg u zich af of zoiets wettelijk verplicht was. Dit antwoord overtuigt uiteraard niet (CGVS II, p. 17). Dat u beweerde niet te weten wat hun beweegredenen waren om zich te bekeren, tast zowel de oprechtheid van uw beweerde bekering als deze van hun beweerde bekering aan. In dit verband kan herhaald worden dat de beweegredenen om zich tot een bepaald geloof te bekeren in alle redelijkheid een normaal gespreksonderwerp tussen oprechte bekeerlingen is, quod non in casu.

Ook is de snelheid waarop u, A. en M. zich hebben bekeerd bijzonder opmerkelijk. Aangezien u en A., zoals hierboven gebleken is, jullie in Iran ontstane interesse voor het christendom niet hebben aangetoond, is het heel opmerkelijk dat jullie alle drie reeds een week na jullie aankomst in België jullie hart aan Jezus Christus konden geven en dat toen al het verlossingsgebed voor jullie drie werd voorgelezen (CGVS A., p. 4; p. 14; p. 27; attest van 'the city of the living God' d.d. 19 augustus 2019). Nochtans is een vrijwillige en overtuigende bekering van de islam naar het christendom een zeer ingrijpende en fundamentele gebeurtenis in een mensenleven. Men kan dan ook verwachten dat er aan deze bekering een ruime mate aan reflectie en studie vooraf is gegaan. Dat jullie zich zo verbazingwekkend snel tot het christendom konden bekeren, komt weinig aannemelijk noch oprecht over.

Opvallend is tot slot dat A. er niet in slaagde om duidelijk te maken waarom hij zich tot het protestantisme bekeerde. Toen hem gevraagd werd wat hem ertoe bewogen had om zich tot de protestantse stroming te bekeren, kwam hij niet verder dan de stelling dat een protestant iemand is die protesteert (CGVS A., p. 23). Ook de vaststelling dat hij niet kon verduidelijken waarom hij protestant is, komt de geloofwaardigheid/oprechtheid van zijn beweerde bekering niet ten goede.

Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen slaagden jullie er niet in om aan te tonen dat jullie geloofsactiviteiten in België zijn ingegeven door een oprechte religieuze overtuiging. Bijgevolg blijkt uit niets dat jullie bij een eventuele terugkeer naar Iran zich zullen manifesteren als christenen of dat jullie als dusdanig zullen worden gezien door jullie omgeving.

Dat jullie (online-)vieringen volgen, gedoopt werden en christelijke posts op jullie sociale media plaatsen, hetgeen jullie aantoonde met documenten, wordt niet ontkend. Dit wil evenwel niet zeggen dat er wordt uitgegaan van een geloofwaardige en oprechte bekering. Jullie geloofsactiviteiten dienen immers ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering tot het nieuw gekozen geloof, wat jullie, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deden. Betreffende jullie in België uitgevoerde geloofsactiviteiten kan nog worden toegevoegd dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – jullie hebben dit evenwel, zoals hieronder nog zal blijken, niet aangetoond aangezien jullie niet aannemelijk gemaakt hebben in Iran voor overspel vervolgd te worden – en personen met geloofwaardige bekeringsactiviteiten – jullie bekering tot het christendom is echter niet oprecht waardoor uit niets blijkt dat jullie zich bij terugkeer als christenen zullen gedragen –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Volledigheidshalve kan, betreffende jullie sociale media, nog toegevoegd worden dat jullie hiermee slechts een heel beperkt publiek bereiken – u heeft slechts zestien vrienden, uw partner A. heeft op zijn facebookpagina slechts 126 vrienden, voornamelijk kerkgangers (CGVS A., p. 12), en op zijn

instagrampagina heeft hij slechts 411 volgers – en dat uit niets blijkt dat het voor jullie onoverkomelijk zou zijn om jullie christelijk getinte bijdrages op sociale media bij terugkeer naar Iran te verwijderen, aangezien jullie niet hebben aangetoond dat deze posts vanuit een oprechte overtuiging werden geplaatst.

Voorts heeft u geen zicht gegeven op uw actuele burgerlijke staat.

Aangezien jullie beweerden dat u en uw echtgenoot R. uit elkaar gingen en apart woonden ten gevolge van uw bekering (CGVS I, p. 5; CGVS A., p. 7) en er aan uw bekering in Iran geen enkel geloof kan worden gehecht, komt tevens de context van de door u beweerde feitelijke scheiding danig op de helling te staan. Dat er aan de context van uw beweerde feitelijke scheiding geen geloof gehecht kan worden, blijkt tevens uit het onwaarschijnlijke feit dat uw echtgenoot enerzijds door uw bekering niet langer met u samen wilde zijn, maar dat hij anderzijds wel nog een wettelijke band met u wenste te behouden – hij dreigde ermee dat, als u wettelijk van hem zou willen scheiden, hij uw dochter zou afnemen (CGVS I, p. 5; p. 26; CGVS A., p. 19) –, waardoor u als bekeerde christen in de feiten instond voor de opvoeding van zijn dochter: hij zag zijn dochter immers maar een tweetal uurtjes per maand sinds jullie uit elkaar gingen (CGVS I, p. 21). Dat hij niet langer samen wilde zijn met u omdat u christen was geworden, dat hij ermee dreigde om uw dochter af te nemen als u wettelijk van hem zou scheiden maar dat hij er blijkbaar geen graten in zag dat u als bekeerde christen zijn dochter opvoedde, raakt evenwel kant noch wal. Aansluitend hierbij is het eigenaardig dat R. J., die, gelet op zijn hierboven geschetste door u beweerde weigering om officieel te scheiden, klaarblijkelijk een band met zijn dochter wenste te behouden, geen evidente stappen heeft gezet om de actuele verblijfplaats van zijn dochter te achterhalen. U wist immers niet of hij ten tijde van uw onderhoud op zoek was naar uw dochter, die enkele jaren daarvoor Iran samen met u had verlaten, en uit uw verklaringen blijkt dat hij niet bij uw familieleden, die hij kende, is langsgegaan om naar zijn dochter te informeren (CGVS I, p. 6) noch dat hij u nog heeft proberen te contacteren (CGVS I, p. 25). Gelet op het voorgaande heeft u geenszins de door u geschetste context van uw feitelijke scheiding van R. aannemelijk gemaakt.

Dit blijkt tevens uit uw warrige en zelfs tegenstrijdige verklaringen over de duur van jullie gemeenschappelijk huwelijksleven. U stelde enerzijds dat u en R. J., die op 29/11/1379 (17 februari 2001) trouwden (CGVS I, p. 4), hooguit zes jaar samen waren (CGVS I, p. 18). Jullie gemeenschappelijke leven duurde aldus tot rond 2007. Anderzijds beweerde u dat jullie drie à vier jaar (CGVS I, p. 19), vier à vijf jaar (CGVS I, p. 5) of vijf à zes jaar (CGVS I, p. 7) voor uw vertrek uit elkaar gingen. Aangezien u in 2018 vertrok, zouden jullie volgens deze vage verklaringen ergens tussen 2012 en 2015 uit elkaar zijn gegaan. Uw verschillende versies zijn onmogelijk met elkaar te verzoenen. Gewezen op uw onduidelijke chronologie, zei u plots dat u in 1394 (2015-2016), i.e. twee à drie jaar voor uw vertrek uit Iran, uw huidige partner A. leerde kennen en dat u en R. drie à vier jaar daarvoor apart gingen wonen, hetgeen neerkomt op 1390 (2011-2012) of 1391 (2012-2013) (CGVS I, p. 20), hetgeen opnieuw moeilijk met uw overige versies in overeenstemming te brengen is. Door uw warrige en zelfs tegenstrijdige verklaringen over de duur van uw huwelijksleven met R. heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u tot enkele jaren voor uw vertrek uit Iran samen was met hem, hetgeen bevestigd wordt door het loutere feit dat u niet eens in staat was om ook maar enig fotomateriaal ter staving van jullie gemeenschappelijk leven neer te leggen. Dat er in een periode van (minstens) zes jaar gemeenschappelijk leven geen enkele foto van u samen met uw echtgenoot zou zijn genomen, ook niet door uw familieleden, zelfs niet toen uw dochter pas geboren was, zoals u beweerde (CGVS I, p. 18-19), kan maar moeilijk overtuigen.

Voorts is het uiterst vreemd dat u geen initiatief aan de dag zou hebben gelegd om zelf van R. J. te scheiden. U erkende nochtans dat u de mogelijkheid had om zelf de scheiding af te dwingen, maar u vreesde dat uw man dan beroep zou doen op zijn recht van voogdij en u uw kind zou moeten afstaan (CGVS I, p. 5; p. 26; CGVS II, p. 3). Volgens de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt echter dat de Iraanse wetgeving bepaalt dat, ofschoon het hoederecht steeds door de vader (of voorouder langs vaderszijde) wordt uitgeoefend, minderjarige kinderen na de puberteit, i.e. negen jaar voor meisjes en vijftien jaar voor jongens, kunnen kiezen bij welke ouder zij wensen te wonen. Aangezien uw dochter M. geboren is op 28 augustus 2004 en ze bijgevolg op 28 augustus 2013, i.e. een vijftal jaar voor uw vertrek uit Iran, negen jaar is geworden en aangezien u en A. pas samen waren na haar negende verjaardag (CGVS A., p. 19), wijst niets erop dat u in Iran geen stappen had kunnen ondernemen om van R. te scheiden. Nochtans verklaarde u uitdrukkelijk dat u en A. van plan waren te wachten om te trouwen totdat u gescheiden was (CGVS II, p. 17). Dat u ondanks uw wens om met A. te trouwen geen enkel initiatief zou genomen hebben om te scheiden, overtuigt dan ook helemaal niet.

Wat evenmin aannemelijk is, is dat uw actuele partner A., ondanks jullie reeds aangehaalde plan om te wachten om te trouwen totdat u gescheiden was – in Iran zouden jullie dan ook nooit seksuele betrekkingen gehad hebben –, in Iran aan u nooit gevraagd zou hebben om officieel van R. te scheiden (CGVS A., p. 18-19). Nochtans verklaarde hij uitdrukkelijk dat hij u voor hem alleen wou (CGVS A., p. 19). Dat hij in deze context zelfs niet eens een pleidooi zou gehouden hebben om u te stimuleren om officieel van R. te scheiden, kan dan ook helemaal niet overtuigen.

Bovenstaande vaststellingen, met name jullie ongeloofwaardige verklaringen over (de duur van) uw huwelijksleven, over de context van jullie feitelijke scheiding, over uw ontbrekende pogingen om officieel te scheiden en over de ontbrekende vraag van A. om een officiële scheiding van R. te regelen, nopen ertoe te besluiten dat u de actualiteit van uw huwelijk met R. helemaal niet heeft aangetoond.

Aangezien u niet heeft aangetoond in Iran niet officieel gescheiden te zijn en aangezien, zoals aangehaald, uit jullie verklaringen blijkt dat u en A. van plan waren te wachten om te trouwen totdat u officieel gescheiden was, kan niet alleen besloten worden dat u uw actuele burgerlijke staat niet aannemelijk heeft gemaakt, maar ook dat u geen zicht heeft geboden op het al dan niet wettelijk karakter van uw relatie/band met A.. Bijgevolg heeft u evenmin aangetoond dat u beviel van een tweede dochter van wie A. de vader is, terwijl u nog steeds officieel met R. was getrouwd (CGVS II, p. 24).

Dat u en A. de onwettige en overspelige aard van jullie relatie niet aannemelijk hebben gemaakt, wordt bevestigd doordat jullie entourage klaarblijkelijk op de hoogte was van jullie relatie. Zo verklaarde u dat uw zus, uw tante en uw huisbaas op de hoogte waren (CGVS I, p. 22). Uw partner en u zeiden dat ook zijn familie, i.e. zijn ouders, zijn broers en een zus, op de hoogte was. Hij belde immers van bij hem thuis met u en zijn familie ving zijn gesprekken met u op (CGVS I, p. 21; CGVS A., p. 11; p. 15). De manier waarop uw zus jullie relatie te weten zou zijn gekomen, met name dat zij het via haar echtgenoot te weten was gekomen, doordat jullie samen naar de kerk gingen (CGVS I, p. 22), kan, gelet op uw ongeloofwaardige kerkgang, niet worden aangenomen. Uw zus heeft bijgevolg op een andere manier dan de door u op het Commissariaat-generaal geschetste wijze uw band met A. achterhaald. Indien jullie relatie daadwerkelijk illegaal en overspelig zou geweest zijn, kan bovendien, gelet op de Iraanse context waarbij buitenhuwelijkse relaties streng kunnen worden aangepakt en het voor de familie vaak als een schande wordt aanzien om familielid van een overspelige te zijn, aangenomen worden dat men enige voorzichtigheid aan de dag legt om te voorkomen dat de relatie (algemeen) bekend zou worden. Gelet op jullie verklaringen dat verschillende mensen uit jullie entourage ervan op de hoogte waren kan een dergelijke voorzichtigheid niet blijken.

Dit blijkt tevens uit jullie verklaringen over jullie publieke tekenen van affectie voor elkaar. U zei enerzijds dat jullie goed opletten en voorzorgsmaatregelen troffen om te vermijden dat jullie betrappt zouden kunnen worden: op straat liepen jullie één à twee meter uit elkaar; wanneer jullie samen naar de winkel gingen, volgde A. meters achter u; en wanneer hij u met de wagen kwam oppikken, was het alsof het een taxi was die u ophaalde (CGVS I, p. 21-22; p. 25; CGVS II, p. 4). Hoewel u bij uw eerste onderhoud aangaf dat het niet vaak gebeurde dat jullie elkaar kusten (CGVS I, p. 25), zei u bij uw tweede onderhoud dat, toen jullie bij elkaar in de wagen zaten, jullie elkaar kusten, knuffelden en elkaars hand vasthielden, waardoor de buitenwereld goed kon zien dat jullie van elkaar hielden. Ook wanneer u uit A.'s wagen stapte, gaf u hem een kus. Dit gebeurde volgens A. openlijk (CGVS II, p. 5; p. 23; CGVS A., p. 17). Deze geschetste gang van zaken, met name dat jullie klaarblijkelijk bij het uitstappen uit de wagen elkaar kusten en bijgevolg voor de buitenwereld zichtbare tekenen van affectie voor elkaar gaven terwijl jullie anderzijds bij het winkelen en op straat meters uit elkaar liepen, raakt kant noch wal en overtuigt bijgevolg niet. Door jullie incoherente verklaringen over jullie houding hebben jullie niet aangetoond dat jullie relatie daadwerkelijk een illegaal karakter zou gehad hebben.

Dit wordt bijkomend bevestigd door uw bevreemdende verklaringen over de bewijzen die uw echtgenoot had of kon hebben om de illegaliteit van jullie relatie aan te tonen. Toen u gevraagd werd hoe uw ex kon bewijzen dat u overspel had gepleegd, antwoordde u spontaan dat hij dit 'door de wetsdokter' kon doen: als hij naar de wetsdokter zou gaan, zou hij dat kunnen laten bewijzen (CGVS I, p. 24-25). Uit uw latere verklaringen blijkt evenwel dat jullie in Iran nooit seksuele betrekkingen zouden hebben gehad en dat jullie elkaar niet vaak aanraakten of een kus gaven (CGVS I, p. 25; CGVS A., p. 18). Dat de wetsdokter jullie relatie zou kunnen aantonen ofschoon jullie in Iran nooit seks zouden hebben gehad en elkaar enkel heel af en toe aanraakten, kan evenwel niet overtuigen.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat jullie het door jullie beweerde illegale karakter van jullie relatie niet hebben aangetoond.

Dat jullie shenasnamehs jullie verklaringen afgelegd in het kader van jullie asielprocedure lijken te bevestigen – in uw shenasnameh staat uw huwelijk met R. opgenomen, zonder dat er een officiële scheiding vermeld staat; uit uw dochters shenasnameh blijkt dat R. haar vader is; in A.'s shenasnameh werden er geen gegevens aangaande een eventueel huwelijk opgenomen –, doet hieraan geen afbreuk. Om bewijskrachtig te zijn, dienen documenten immers te kaderen in een geloofwaardig relaas, wat hier niet het geval is. Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien enerzijds dat het voorkomt dat iemand een shenasnameh heeft met een huwelijksregistratie en tegelijkertijd een shenasnameh zonder huwelijksregistratie, bijvoorbeeld wanneer iemand bij de documentaanvraag doet alsof het oude document kwijt is en geld betaalt om de gegevens van het huwelijk op het nieuwe document weg te laten, en dat iemand middels smeergeld kan voorkomen dat een registratie van een echtscheiding in een shenasnameh terechtkomt. Anderzijds blijkt uit de beschikbare informatie dat bijv. informatie over een tijdelijk huwelijk of sigheh niet automatisch in een shenasnameh wordt opgenomen. Om een tijdelijk

huwelijk te voltrekken is het immers voldoende om een overeenkomst op papier te zetten en enkele formules uit te spreken in het Arabisch of in de eigen taal. Het huwelijk kan maar moet niet worden geregistreerd bij een notaris en getuigen zijn niet nodig. U bevestigde dat een tijdelijk huwelijk niet in de shenasnameh wordt geregistreerd (CGVS I, p. 19).

Aangezien jullie de beweerde illegaliteit van jullie relatie niet hebben aangetoond, hebben jullie evenmin jullie problemen ten gevolge van jullie relatie aannemelijk gemaakt. Dit blijkt tevens uit de volgende vaststellingen.

U stelde dat uw echtgenoot klacht indiende tegen u omwille van overspel, hetgeen (in uw geval als getrouwde vrouw) bestraft wordt met steniging (CGVS I, p. 20 en p. 24-26). Volgens uw verklaringen had u echter, zoals reeds aangestipt, geen seksuele betrekkingen met A.. U vond hem wel erg leuk en omdat jullie met elkaar spraken zag u hem als 'uw vriendje'. Het uitte zich volgens u niet echt affectief: af en toe raakte u hij aan of kuste hij u, al gebeurde dit niet vaak (CGVS I, p. 25). Ook A. bevestigde dat jullie geen seksuele relatie hadden (CGVS A., p. 18). Uit de beschikbare informatie blijkt evenwel dat het onmogelijk is om u op basis van uw niet-seksuele relatie met A. tot de dood door steniging te straffen. Ook A. kan, ondanks zijn bewering te vrezen gestenigd te worden, hiertoe niet gestraft worden. Overspel bestaat volgens de islamitische normen en waarden immers uit illegale geslachtsgemeenschap buiten het huwelijk. Dat uw echtgenoot tegen u klacht zou ingediend hebben voor overspel, is, gelet op uw ontbrekende seksuele relatie met A. ten tijde van uw verblijf in Iran en gelet op de geciteerde informatie, niet aannemelijk. Ten overvloede kan hieraan nog toegevoegd worden dat uit de informatie tevens blijkt dat het niet gebruikelijk is dat een man publiekelijk bekend maakt dat zijn vrouw overspelig is, maar dat hij eerder de informatie over overspel zou gebruiken om een voor hem gunstige echtscheiding te regelen. Dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat uw echtgenoot samen met enkele agenten naar aanleiding van het door jullie gepleegde overspel met een arrestatiebevel bij uw woning zou zijn langsgesproken, blijkt tevens uit de houding van uw partner A.. Het is immers onwaarschijnlijk dat, toen jullie via jullie huisbaas de informatie verkregen hadden dat uw echtgenoot bij u met een arrestatiebevel was langsgesproken, A., gelet op de door hem gevreesde zware bestraffing en gelet op de niet ondenkbare mogelijkheid dat de autoriteiten ook bij hem zouden langskomen aangezien u het overspel met hem had gepleegd, het ongelooflijke risico zou hebben genomen om nog snel naar huis terug te keren om enkele spullen op te halen (CGVS I, p. 23; CGVS A., p. 16).

Verder kan er nog gewezen worden op uw ontbrekende informatie over de juridische gevolgen van de door uw echtgenoot ingediende klacht tegen u. Zo wist u ten tijde van uw onderhoud op het Commissariaat-generaal niet of er tegen u in Iran uiteindelijk effectief een procedure liep. U wist enkel dat er een klacht tegen u was ingediend, niets meer. Uit uw verklaringen blijkt onder meer dat u op geen enkele manier initiatieven heeft genomen om over een eventuele juridische procedure tegen u informatie in te winnen. Zo wist u niet af van de mogelijkheid om een juridisch dossier elektronisch te consulteren noch heeft u zich geïnformeerd bij een advocaat over een eventuele juridische procedure tegen u. U wist zelfs niet eens welk soort rechtbank uw zaak zou moeten behandelen: u kon hierover enkel een hypothese opperen (CGVS I, p. 26-27; CGVS II, p. 3). Nochtans kan, zoals aangehaald, van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid verwacht worden dat hij of zij zich zo volledig mogelijk informeert (of op zijn minst ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren) over die elementen die rechtstreeks in verband staan met de kern van zijn of haar vrees. Het loutere feit dat u ondanks uw beweerde vrees bij terugkeer gestenigd te zullen worden (CGVS I, p. 27) zich op geen enkele manier naar een eventuele juridische procedure heeft geïnformeerd, terwijl dit redelijkerwijs verwacht kan worden, ondermijnt de door u beweerde vrees om gestenigd te zullen worden fundamenteel.

Tot slot kan er nog op een tegenstrijdigheid gewezen worden. Daar waar uw echtgenoot op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde dat er voor hem een dagvaarding van de rechtbank was toegekomen waarop hij zich niet ging melden en besloot te vluchten (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, A., vraag 3.5), zei hij op het Commissariaat-generaal dat het geen oproepingsbrief was, maar wel een aanhoudingsbevel dat door agenten aan de deur werd gebracht (CGVS A., p. 16).

Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen heeft u uw vluchtaanleiding niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft u evenmin aannemelijk gemaakt dat u uw dochter zonder de toestemming van haar vader, van wie u overigens niet eens wist of hij nog leefde (CGVS I, p. 19), naar het buitenland zou hebben meegenomen en heeft u evenmin aannemelijk gemaakt dat P., althans vanuit het standpunt van de Iraanse autoriteiten, uit een illegale relatie zou zijn voortgesprongen (CGVS I, p. 27; CGVS II, p. 24). Overigens kan hieraan ten overvloede nog worden toegevoegd dat, zelfs al hadden jullie aangetoond dat P. in een illegale context zou zijn geboren, quod certe non, uit de beschikbare informatie blijkt dat het in Iran voorkomt dat stelletjes ongehuwd samenwonen. Iraniërs noemen dit illegale samenwonen een 'wit huwelijk' (ezdevaj-e safid). Als de vrouw zwanger raakt, kan er alsnog getrouwd worden, waarbij gezegd kan worden dat zij daarvoor in een sigheh (tijdelijk huwelijk) waren gestapt. Hiermee kan de verbintenis officieel worden.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De overige door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande appreciatie te wijzigen. De identiteit en nationaliteit van u en uw dochter staan niet ter discussie. De Belgische juridische documenten tonen louter aan dat u een dossier indiende bij de Belgische rechtbank om uw dochter P. de achternaam van uw partner te kunnen geven, omdat, gelet op de gegevens in uw shenasnameh waaruit blijkt dat u nog met R. was getrouwd, uw tweede dochter dezelfde familienaam heeft gekregen als uw oudste dochter. De huurcontracten tonen tot slot enkel aan dat u een éénslaapkamerappartement huurde van H. N., niets meer dan dat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u etnische Fars, geboren in Shiraz en Iraans staatsburger. Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielmotieven integraal baseert op de asielmotieven die door uw partner Z. B. (O.V. (...)) werden aangehaald. Zo bevestigde u dat u zich in Iran begon te interesseren voor het christendom zonder in dit verband problemen gekend te hebben en dat u Iran verlaten heeft omdat er door de echtgenoot van Z. tegen u klacht was ingediend omwille van jullie illegale relatie, waardoor u vreesde gestenigd te zullen worden. Op 5 juni 2019 verzochten jullie na een lange reis tijdens dewelke u meerdere maanden in Bosnië verbleef in België om internationale bescherming. Een week na uw aankomst in België bekeerde u zich. Sindsdien ontwikkelt u hier activiteiten voor uw nieuwe geloof. Samen met uw partner Z. kreeg u ondertussen een dochtertje P.. Omdat uw partner nog steeds officieel gehuwd is met haar echtgenoot, kreeg uw dochter zijn familienaam. Om dit aan te passen, begon u een juridische procedure in België. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: uw melikaart (nationale kaart), uw shenasnameh (geboorteboekje), attesten ter staving van de geboorte van uw dochter P., uw doopattest en een brief van de kerk d.d. 14 februari 2021 waaruit blijkt dat u samen met uw partner en haar dochter gedoopt werd en actief lid bent van de kerk in Laken.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. Er dient daarnaast te worden vastgesteld dat u uw verzoek om internationale bescherming volledig baseert op dezelfde motieven als deze die werden aangehaald door uw partner. In het kader van haar verzoek om internationale bescherming heb ik een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

“[...]”

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw identiteit en nationaliteit staan niet ter discussie, net zomin als de geboorte van P.. Dat u een aantal documenten neerlegt die aantonen dat u in België een aantal christelijke activiteiten heeft ontwikkeld, wordt evenmin betwist, maar deze kunnen het opportunistische karakter van uw bekering niet ombuigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoekende partijen voeren de schending aan van artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

Verzoekende partijen menen te voldoen aan de definitie van het begrip 'vluchteling' zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag.

Voorts geven ze aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissingen en trachten deze te weerleggen.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, wijzen verzoekende partijen erop dat verwerende partij heeft nagelaten om te motiveren waarom zij geen subsidiaire beschermingsstatus heeft toegekend.

Hierbij wensen verzoekende partijen te verwijzen naar § 39 van het Elgafaji-arrest over de 'sliding scale': *"Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming"*.

Verzoekende partijen stellen dat zij deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk hebben gemaakt door hun profiel.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekende partijen daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid

1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan een verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door een verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met een verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.2.3. Waar verzoekende partijen de schending aanvoeren van de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, wijst de Raad erop dat deze inhoudt dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.2.4.1. Het beschermingsverzoek van verzoekende partijen is gesteund op een vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten wegens hun bekering tot het christendom alsook wegens hun beweerde illegale overspelige relatie.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoekende partijen en dat de daaraan gekoppelde vervolgingsproblemen niet aannemelijk worden gemaakt.

2.2.4.2. Inzake de vrees wegens de bekering in Iran tot het christendom van tweede verzoekende partij wordt in de bestreden beslissingen vooreerst geoordeeld dat zij haar bekering en betrokkenheid bij een huiskerk in Iran niet aannemelijk gemaakt heeft.

Zo wordt ten eerste met reden vastgesteld dat tweede verzoekende partij zeer vage verklaringen aflegde over het christelijke parcours van haar schoonbroer S. en over de huiskerkpastoor J. die nochtans een belangrijke rol in haar bekeringsproces gespeeld hebben (tweede persoonlijk onderhoud van tweede verzoekende partij, p. 7; p. 12). Verzoekende partijen betwisten niet dat tweede verzoekende partij geen idee had waarom S. een christen werd, hoe en wanneer hij met het christendom kennismakte, wie er op de hoogte was van zijn bekering, in hoeverre hij een praktiserende christen was en hoe hij heden zijn geloof beleeft. De commissaris-generaal heeft verder opgemerkt dat tweede verzoekende partij zelfs niet eens wist wat haar zus, de echtgenote van S. die zelf niet bekeerd was, van zijn bekering dacht waarbij ook nog wordt aangestipt dat tweede verzoekende partij geen vragen heeft gesteld over het bekeringsproces van S. (tweede persoonlijk onderhoud van tweede verzoekende partij, p. 7-9; p. 12; p. 15). Tweede verzoekende partij ontkent voorts niet weinig kennis te hebben over J. de pastoor. Zo wordt in de bestreden beslissing aangegeven dat tweede verzoekende partij diens achternaam niet kende, zelfs niet eens wist of hij een bekeerde christen was en hem er ook nooit vragen over stelde (tweede persoonlijk onderhoud van tweede verzoekende partij, p. 12).

Gelet op de belangrijke rol die de schoonbroer en de pastoor hebben gespeeld in het eigen bekeringsproces van tweede verzoekende partij is het in casu geenszins onredelijk om van haar een meer gedegen kennis omtrent de bekering en geloofsbeleving van deze personen te verwachten. De commissaris-generaal kan dan ook gevolgd worden in de vaststelling dat het niet kan overtuigen dat tweede verzoekende partij enerzijds aanhaalde dat zij in Iran van zowel S. als J. haar kennis van het christendom haalde (eerste persoonlijk onderhoud van tweede verzoekende partij, p. 13), maar anderzijds amper iets over hun eigen bekeringsproces wist, hoewel één van die twee personen haar schoonbroer is. De toelichting in het verzoekschrift dat het in Iran niet de gewoonte is om vragen te stellen aan bekeerlingen, kan niet ernstig genomen worden nu S. evenwel verzoeksters schoonbroer is en zij aangaf door hem in aanraking te zijn gekomen met christendom waarbij hij haar voorlas uit de Bijbel en zij bij zijn thuis kwam en ze spraken over het christendom (tweede persoonlijk onderhoud van tweede verzoekende partij, p. 7, 9.). In deze context is het dan ook niet aannemelijk dat verzoekster geen verdere vragen zou kunnen stellen aan haar schoonbroer over diens bekeringsproces en over de pastoor die de huiskerk leidde thuis bij de schoonbroer (eerste persoonlijk onderhoud van tweede verzoekende partij, p. 11).

De commissaris-generaal heeft vervolgens terecht het volgende overwogen:

“Daarnaast legde u weinig coherente verklaringen af over het moment waarop u zich bekeerde. Zo stelde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat u zich bekeerde voordat u genas van baarmoederhalskanker: na uw bekering en na enkele huiskerkssessies ging u naar de dokter en bleek u genezen van kanker (CGVS I, p. 4). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud zei u dat u zich pas bekeerde nadat u was genezen van kanker, na de eerste, tweede of derde sessie in de huiskerk. Uw genezing had u over de streep getrokken (CGVS II, p. 6-8 en p. 10). Dit laatste is ook wat uw partner A. dacht. Volgens hem had u zich bekeerd tot het christendom omdat u was genezen van kanker (CGVS A., p. 21). Verder is het erg bevreemdend dat u uw bekeringsdatum, hoewel u stelde dat deze samenviel met uw genezing van baarmoederhalskanker (CGVS I, p. 4 en p. 13), maar moeilijk kan situeren in tijd. U sprak over drie jaartallen: 1390, 1391 of 1392 (CGVS II, p. 6). Uw partner A. sprak van het jaar 1390. Volgens hem was u al vier jaar christen alvorens jullie bevriend raakten en duurde het dan nog een jaar voordat u over uw bekering met hem sprak (CGVS A., p. 7), terwijl u zelf vertelde dat u nog maar een jaar christen was toen u er hem over vertelde (CGVS I, p. 9; CGVS II, p. 16). Gevraagd om uw genezing van kanker door (medische) documenten te staven, om op die manier ook uw bekering in de tijd te situeren, stelde u dat dit niet kon: u had geen medische documenten van het ziekenhuis (CGVS II, p. 9). Dat het voor u die nochtans beweerde geopereerd te zijn geweest, onmogelijk zou zijn om van uw ziekte en daaropvolgende genezing documenten te bezorgen, terwijl u er wel in slaagde om vanuit België

documenten zoals een Iraans huurcontract te regelen, is niet meteen aannemelijk. Door uw incoherente verklaringen over het moment waarop u zich bekeerde en door het ontbreken van enig begin van bewijs van uw medische perikelen die aanleiding zouden hebben gegeven tot uw bekering, wordt de geloofwaardigheid van uw beweerde motief om zich te bekeren en bijgevolg tevens van uw bekering zelf danig ondermijnd.”

Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat tweede verzoekende partij steeds heeft verklaard na haar genezing te zijn bekeerd, moet vastgesteld worden dat de commissaris-generaal terecht heeft opgemerkt dat tweede verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor op het CGVS uitdrukkelijk stelde zich bekeerd te hebben voordat ze genas van kanker (eerste persoonlijk onderhoud van tweede verzoekende partij, p. 4). Door thans te volharden in één versie van de feiten kan geen afbreuk gedaan worden aan het voorgaande. Bovendien heeft de commissaris-generaal bijkomend vastgesteld dat tweede verzoekende partij haar bekeringsdatum moeilijk kan situeren in tijd en sprak over verschillende jaartallen.

Tweede verzoekende partij tracht de weinig coherente verklaringen inzake het tijdstip van haar bekering nog te verklaren door te stellen dat ze door haar ziekte en mislukte huwelijk getraumatiseerd is. De Raad moet echter opmerken dat tweede verzoekende partij geenszins documenten bijbrengt die aantonen dat omwille van een trauma haar geheugen en cognitieve vermogens aangetast zijn, waardoor zij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om concrete feiten en gebeurtenissen op een correcte en coherente wijze mee te delen. Bovendien moet erop gewezen worden dat tweede verzoekende partij tijdens haar gehoren op het CGVS ook niet aangaf omwille van een trauma bepaalde gebeurtenissen – laat staan geen triviaal doch belangrijk moment als zijnde een bekering- niet juist in de tijd te kunnen oriënteren. Tevens dient benadrukt te worden dat tweede verzoekende partij, die ook in het verzoekschrift blijft wijzen op haar ziekte en genezing, hiervan geen enkel begin van bewijs kon voorleggen. Er wordt hierbij op gewezen dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf berust die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Een verzoeker moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de opgesomde cumulatieve voorwaarden is voldaan. In casu kan echter niet geoordeeld worden dat aan alle voorwaarden is voldaan. Zo kan alleszins niet vastgesteld worden dat tweede verzoekende partij een oprechte inspanning heeft geleverd om haar medische problematiek te staven en ook niet steeds een bevredigende verklaring heeft gegeven omtrent het ontbreken van (bewijskrachtige) stavingselementen omtrent haar voorgehouden ziekte en genezing. In de bestreden beslissingen wordt pertinent geoordeeld dat het niet meteen aannemelijk is dat het voor tweede verzoekende partij, die nochtans beweerde geopereerd te zijn geweest, onmogelijk zou zijn om van haar ziekte en daaropvolgende genezing documenten te bezorgen, terwijl zij er wel in slaagde om vanuit België documenten zoals een Iraans huurcontract te regelen. In het verzoekschrift wordt betoogd dat medische stukken niet zomaar kunnen opgevraagd worden zoals een huurcontract gelet op het vertrouwelijk karakter ervan doch tweede verzoekende partij toont geenszins dat zij enigszins heeft gepoogd - zij het via een volmacht, zij het in eigen naam elektronisch of per post - medische documenten of, indien van toepassing, facturen met betrekkingen tot de verstrekte zorg en behandeling op te vragen bij het ziekenhuis of bij haar destijds behandelende arts.

Met het hypothetisch betoog dat verwerende partij in geval van documenten hierover zou oordelen dat deze slechts relatieve bewijswaarde hebben kan geen afbreuk gedaan worden aan het bovenstaande.

Gelet op voorgaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen de hoger weergegeven pertinente motieven niet ontkrachten.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissingen gewezen op een tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van eerste en tweede verzoekende partij over de locatie van de eerste huiskerk ten tijde van de ziekte van tweede verzoekende partij. Tweede verzoekende partij gaf immers aan dat de huiskerkdiensten drie keer plaatsvonden bij haar schoonbroer S. (eerste persoonlijk onderhoud van tweede verzoekende partij, p. 9 en p. 12; tweede persoonlijk onderhoud, p. 12), terwijl eerste verzoekende partij aangaf dat die huiskerkdiensten doorgingen bij J., de vriend van S. (persoonlijk onderhoud van eerste verzoekende partij, p. 8).

Deze tegenstrijdigheid, die niet wordt betwist noch weerlegd of verklaard in het verzoekschrift, en die steun vindt in de stukken van het dossier, kan bijgetreden worden door de Raad.

Daarenboven heeft de commissaris-generaal pertinent gemotiveerd dat tweede verzoekende partij weinig informatie heeft over de arrestatie van de pastoor J. en de inval in de huiskerk waar zij drie keer naartoe zou zijn gegaan. Hieromtrent wordt het volgende overwogen:

“U vernam het nieuws van J.s arrestatie via S., maar wanneer hij werd gearresteerd en hoe hij dit nieuws had vernomen, wist u niet en u vroeg er ook niet naar (CGVS II, p. 13-14). Bij uw eerste onderhoud stelde

u dat J. toen nog steeds vastzat en dat u dat van uw schoonbroer had gehoord (CGVS I, p. 9; p. 12). Bij uw tweede onderhoud wist u dan weer enkel dat J. bij uw vertrek uit Iran nog vastzat (CGVS II, p. 14). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, herhaalde u dat J. ten tijde van uw vertrek uit Iran nog in de gevangenis zat, maar dat u sindsdien geen informatie meer heeft (CGVS II, p. 23). Een louter vasthouden aan één versie van uw verklaringen kan hiervoor echter niet als afdoende uitleg worden beschouwd, temeer daar uit niets blijkt dat u, in tegenstelling tot uw beweringen (CGVS II, p. 14), niet naar J.s lot zou kunnen informeren. Aangezien J. volgens u een bekend figuur is in Shiraz (CGVS I, p. 11-12), is het a priori vreemd dat u niet meer informatie over hem zou kunnen vergaren. Dat u ook niet bij uw schoonbroer kan informeren omdat u bang bent dat hij in de problemen komt (CGVS II, p. 24) maar wel stelde dat u in contact staat met uw zus, nochtans S.s vrouw (CGVS I, p. 4 en p. 14), is weinig aannemelijk. U erkende overigens informatie te kunnen vragen aan uw zus (CGVS I, p. 24; CGVS II, p. 14). U wist verder niet wanneer de inval in uw (eerste) huiskerk plaatsvond, hoelang deze na J.s arrestatie plaatsvond, hoe de autoriteiten te weten kwamen dat uw schoonbroer een huiskerk had en hoe ze konden zien dat er bij hem een huiskerk georganiseerd werd (CGVS I, p. 11; CGVS II, p. 13-15). Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat uw schoonbroer S. twee maanden vast zat en kan in alle redelijkheid aangenomen worden dat S. hierover tijdens zijn ondervragingen grondig door de autoriteiten aan de tand werd gevoeld. Dat u in deze context weinig coherente informatie had over zowel J.s arrestatie als de inval in de huiskerk, hoewel van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid verwacht kan worden dat hij zich zo grondig mogelijk informeert over al deze elementen die enigszins in verband staan met zijn asielerelaas, is bijgevolg een houding die slechts moeilijk in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Voorgaande bevindingen tasten dan ook de geloofwaardigheid van uw betrokkenheid bij S.s huiskerk aan, temeer daar het vreemd overkomt dat u toen niet in de problemen bent gekomen, terwijl de drie overige huiskerkleden in de problemen zouden zijn gekomen (CGVS I, p. 11; p. 16)."

Er wordt in het verzoekschrift voorgehouden dat tweede verzoekende partij geen tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Hiermee wordt echter voorbij gegaan aan de vaststelling dat tweede verzoekende partij tijdens haar eerste onderhoud uitdrukkelijk stelde dat de pastoor J. nog vastzat om later bij het tweede persoonlijk onderhoud, dit slechts een maand later, te verklaren dat zij niet weet of hij nog vastzit (eerste persoonlijk onderhoud van tweede verzoekende partij, p. 9 en 12; tweede persoonlijk onderhoud p. 14 en 23).

Door verder te volharden in verklaringen op het CGVS worden geen dienstige argumenten bijgebracht ter ontkrachting van de weergegeven motieven.

Verzoekende partijen betwisten voorts geenszins de concrete bevindingen dat tweede verzoekende partij slechts weinig informatie heeft over de arrestaties en de inval in de eerste huiskerk noch wordt er ingegaan op de motivering dat tweede verzoekende partij heeft nagelaten informatie te vergaren over de arrestaties en omstandigheden van de inval.

De Raad kan vervolgens ook deze overwegingen bijtreden:

"Dat er geen geloof wordt gehecht aan uw bekering tot het christendom in Iran blijkt ook uit uw onaannemelijke beschrijving van uw geloofsactiviteiten in Iran. Gevraagd hoe u (naast de enkele huiskerkbezoeken) uw geloof beleefde, kwam u niet veel verder dan dat u niet loog en dat u probeerde lief te zijn. U las naar eigen zeggen ook in de bijbel, die u van uw schoonbroer zou hebben gekregen (CGVS I, p. 12). Uw bijbellectuur heeft u echter door uw merkwaardige verklaringen hierover niet aannemelijk gemaakt. Bij uw tweede onderhoud preciseerde u dat het om een pocketversie van de bijbel ging en dat hierin enkel het verhaal over de ark van Noah werd opgenomen (CGVS II, p. 9-10). Dat in een pocketversie van de bijbel enkel het verhaal van de ark van Noah zou zijn opgenomen, is echter niet aannemelijk. Dat u niet aannemelijk gemaakt heeft in Iran daadwerkelijk geloofsactiviteiten ontwikkeld te hebben, blijkt tevens uit het feit dat uw partner geen idee had over wat u deed voor uw christelijk geloof: toen hij bij u was deed u niets voor uw geloof (CGVS A., p. 22). Hierbij aansluitend kan erop gewezen worden dat u toegaf dat u weinig kennis had over het christendom. De beperkte informatie die u over het christendom had kwam vooral uit gesprekken met J. of S. (CGVS I, p. 12-13) en door filmpjes of dingen die u las (CGVS II, p. 15). Dat u ondanks uw gebrek aan christelijke geloofskennis, ondanks uw ontbrekende geloofsactiviteiten en ondanks de Iraanse context, waarbij apostasie verboden is en waarbij christelijke bekeerlingen streng worden vervolgd – u bevestigde bij uw tweede onderhoud dat een Iraniër die zich tot het christendom bekeert zijn bekering voor zichzelf probeert te houden (CGVS II, p. 8) –, wél de blijde boodschap zou verkondigd hebben aan uw zussen L. en Z., aan burens, aan kennissen, aan vrienden en aan uw huisbaas (CGVS I, p. 12), is dan ook volstrekt ongeloofwaardig. Dit wordt bevestigd doordat u even later op de vraag wie van uw familie in Iran van uw bekering op de hoogte was enkel uw zus P., haar echtgenoot en uw tante M. vermeldde; dat u de blijde boodschap aan Z. en L. verkondigd zou hebben, vermeldde u toen niet (CGVS I, p. 14). U trachtte deze ongerijmdheid te rechtvaardigen door te stellen dat u weliswaar over het christendom onder meer met vriendinnen en met Z. sprak – u zei hen

onder meer dat ze zondaars waren, dat Jezus gekomen was om de zonden van de mensen te vergeven, dat het christendom goed was en zelfs dat u van plan was om christen te worden –, maar dat u er niet bij verteld zou hebben dat u christen was geworden (CGVS I, p. 14; CGVS II, p. 15). Dit houdt uiteraard geen steek. Dat u de blijde boodschap in Iran zou verkondigd hebben, kan dan ook helemaal niet worden aangenomen.”

Er wordt in het verzoekschrift inzake deze motieven enkel gerepliceerd dat geen perfecte kennis van het christendom kan verwacht worden en dat iedere persoon de blijde boodschap mag verkondigen.

De Raad stipt evenwel aan dat een verzoeker om internationale bescherming gedetailleerde verklaringen moet kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekkende gevolgen heeft voor de verzoeker om internationale bescherming. De Raad merkt dienaangaande nog op dat een (ernstige) bekering tot een ander geloof een zwaarwichtige beslissing is in het leven zodat redelijkerwijs kan aangenomen worden dat de bekeerling zeer goed op de hoogte is van zijn of haar nieuw geloof. Verzoekende partijen slagen er met hun betoog overigens niet in de vaststelling dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat tweede verzoekende partij in Iran daadwerkelijk geloofsactiviteiten heeft ontwikkeld, in een ander daglicht te stellen. Er kan geen afbreuk gedaan worden aan de vastgestelde pertinente ongerijmdheden en onaannemelijkheden die steun vinden in het administratief dossier.

De Raad volgt verder de redenering van de commissaris-generaal dat tevens eerste verzoekende partij niet kon overtuigen wat betreft zijn geloofsactiviteiten in Iran.

In de bestreden beslissingen wordt met reden opgemerkt dat aangezien tweede verzoekende partij stelde dat haar genezing en bekering een impact op haar partner zou kunnen gehad hebben waardoor dit mogelijks een trigger was in zijn bekeringsproces, tevens de geloofwaardigheid van de gemeenschappelijke geloofsactiviteiten en de geloofsinteresse van eerste verzoekende partij danig in het gedrang worden gebracht nu aan het bekeringsproces van tweede verzoekende partij en aan haar huiskerkbezoeken bij haar schoonbroer S. en de daarop volgende problemen van de huiskerk geen geloof kan worden gehecht.

In dit verband wordt er vooreerst opgemerkt dat tweede verzoekende partij eigenlijk totaal niet wist waarom A. plots in Iran meer informatie over het christendom wou hebben waarom hij zo graag mee naar een huiskerk wou gaan om zich te informeren over het christendom of waarom hij christen was geworden (eerste persoonlijk onderhoud van tweede verzoekende partij, p. 8-9; tweede persoonlijk onderhoud p. 15-16). Dat zij als zelfverklaarde bekeerde christen niet eens wist, noch heeft gevraagd, wat eerste verzoekende partij triggerde om zich net als haar voor het christendom te interesseren, is ook volgens de Raad geenszins aannemelijk gelet op hun voorgehouden stabiele en duurzame relatie. De commissaris-generaal stelt tevens terecht dat er kan worden aangenomen dat de motieven van iemand om christen te worden of zich voor het christendom te interesseren een evident gespreksonderwerp tussen bekeerlingen is.

Voorts kan gewezen worden op volgende pertinente bevindingen:

“Dat aan A.’s in Iran ontstane interesse voor het christendom geen geloof gehecht kan worden, blijkt tevens uit het feit dat, hoewel u dit niet precies wist, jullie volgens u ongeveer een week nadat u hem had verteld christen te zijn samen naar M.s huiskerk gingen (CGVS I, p. 9). Uw partner meende echter dat, nadat u er voor het eerst over sprak, het nog drie à vier maanden duurde voordat hij geïnteresseerd raakte en zaken begon op te zoeken (CGVS A., p. 21-22). Het was pas acht maanden voor zijn vertrek uit Iran – aangezien jullie in Iran in totaal zo’n drie jaar samen waren, was dit geruime tijd nadat u hem over het christendom had verteld – dat hij naar de kerk van M. begon te gaan (CGVS A., p. 3; p. 22).

De ongeloofwaardigheid van A.’s christelijke geloofsinteresse wordt verder bevestigd doordat de door A. geuite motieven om zich voor het christendom te interesseren onaannemelijk overkomen. Hij verklaarde dat hij naar een Iraanse huiskerk begon te gaan om met het christendom kennis te maken en hierover meer informatie te hebben. Gevraagd waarom het nodig was om meer informatie te hebben, antwoordde hij dat het was voor de verlossing en om van de hel gered te worden. Hierop uitgenodigd te vertellen waarom hij van de hel verlost moest zijn, antwoordde hij dat alle moslims zondaars zijn. Hij stipte ook nog aan dat in geen enkele [andere] godsdienst iemands zonden worden vergeven (CGVS A., p. 4-5; p. 20). Dat hij, op het moment dat hij zich effectief voor het christendom begon te interesseren, al meende te weten dat alle moslims zondaars zijn en hij via het christendom verlost en van de hel gered zou worden,

kan evenwel niet overtuigen, temeer daar hij zich gedurende de acht maanden voor zijn vertrek uit Iran nog steeds moslim voelde (CGVS A., p. 5).

U legde ook nog warrige verklaringen af over het aantal keer dat A. zelf naar zijn huiskerk ging zonder u. Aanvankelijk stelde u twee keer dat hij nog twee à drie keer zonder u naar een huiskerk ging, in totaal een vijftal keer (CGVS I, p. 8-9). Even later moest u erkennen dat u hem eigenlijk nooit gevraagd heeft hoeveel keer hij apart ging naar een huiskerk, zonder u: u had het over 'een paar keer', maar wat u met 'een paar' bedoelde, kon u niet duiden (CGVS I, p. 10). A. verklaarde dan weer op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij ongeveer acht maanden voor zijn vertrek begon deel te nemen aan de protestantse vieringen van M.. Sindsdien ging hij wekelijks totdat hij ongeveer twee maanden voor zijn vertrek vernam dat agenten het huis [waar de vieringen plaatsvonden] waren binnengevallen. Dit veronderstelt dat A. meer dan tien keer naar een christelijke viering zou zijn geweest. Over vieringen bij een zekere K. zweeg hij in alle talen (CGVS-vragenlijst A., ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal zei hij evenwel meteen dat de verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken niet kloppen en dat hij twee keer naar de kerk van M. en drie keer naar de kerk van K. was geweest (CGVS A., p. 3; p. 10). Een louter wijzigen van eerder afgelegde verklaringen kan evenwel niet als een afdoende uitleg hiervoor worden beschouwd. Nadat zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken voor hem in het Farsi werden voorgelezen, tekende hij ze immers voor akkoord."

Verzoekende partijen trachten de vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren door te betogen dat deze feiten drie jaar geleden plaatsvonden en dat het niet redelijk is om hierover coherente verklaringen te verwachten te meer gelet op hun trauma. De Raad moet beklemtonen dat in casu geen stavingsstukken werden bijgebracht die de voorgehouden traumatisering attesteren laat staan dat wordt aangetoond dat hierdoor het geheugen en de cognitieve vermogens aangetast zijn, waardoor verzoekende partijen zich in de onmogelijkheid zouden bevinden om concrete feiten en gebeurtenissen op een correcte en coherente wijze mee te delen. Er dient hierbij aangestipt te worden dat van een verzoeker om internationale bescherming die beweert zich te hebben bekeerd, kan verwacht worden dat hij kan uiteenzetten op welke wijze het proces van bekering is geschied alsook gedetailleerde verklaringen kan afleggen over dit parcours, te meer een (ernstige) bekering tot een ander geloof een zwaarwichtige beslissing is met ingrijpende en verstrekkende gevolgen zodat verzoekende partijen zich niet zonder meer kunnen verschuilen achter een tijdsverloop van drie jaar.

Bij gebrek aan enig dienstig verweer neemt de Raad tevens deze motieven integraal over:

"Verder kan nog worden gewezen op jullie zeer gebrekkige informatie over de tweede huiskerk. U ging weliswaar twee keer mee met A. naar zijn huiskerk, maar wist niets over de leider van de huiskerk. U wist enkel dat M. de huiskerk leidde maar verder kende u hem niet (CGVS I, p. 10). U wist vervolgens wel dat A. niet meer naar de huiskerk van M. kon gaan omdat er een inval had plaatsgevonden, maar verder wist u ook hier niets over. U wist niet of M. ten tijde van uw tweede onderhoud nog vastzat en u heeft zich hiernaar ook niet geïnformeerd. Hoewel M. een kennis of vriend van uw schoonbroer S. was, had u geen interesse om zich naar hem te informeren. U had immers uw eigen problemen (CGVS I, p. 10; CGVS II, p. 16). Dit is weinig aannemelijk. Ook uw partner A. had geen idee hoe de autoriteiten de huiskerk hadden ontdekt en ten tijde van zijn onderhoud wist hij niet hoe het M. verging. A. wist wel dat M. opgepakt was maar na het incident informeerde hij zich niet meer naar hem (CGVS A., p. 9). Hij zag louter nog K., een ander huiskerklid dat eerder ook naar de vieringen van M. ging en na de inval bij M. een huiskerk startte. Naar de andere huiskerkleden informeerde hij geenszins omdat hij ervan uitging dat ze toch niet zouden antwoorden en ook om problemen te vermijden. A. had dus geen idee of de andere huiskerkleden nog in de problemen kwamen. Ook aan K. vroeg hij geen informatie, terwijl er wel contact tussen hen was. Hij beweerde weliswaar geen enkele mogelijkheid te hebben om zich over die zaken te informeren 'omdat je i.v.m. het christendom niemand kan vertrouwen'. Deze uitleg voor zijn zeer gebrekkige informatie overtuigt echter geenszins. Dat A. er zelfs niet eens aan dacht te informeren naar het lot van M. en de andere huiskerkleden noch via M.s vrienden K. en S., uw schoonbroer, noch via sociale media, noch via andere informatiebronnen op het internet, zoals de Iraanse pers of via christelijke organisaties die de vervolging van christenen in Iran opvolgen (CGVS A., p. 9-10), is, gelet op het feit dat van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid verwacht kan worden dat hij of zij zich zo volledig mogelijk informeert over al deze aspecten die ook maar enigszins in verband staan met de kern van zijn of haar vrees, niet aannemelijk. Bovendien blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat op het internet heel wat concrete en precieze informatie over de vervolging van christenen in Iran, onder meer dankzij organisaties die deze vervolging in kaart brengen, kan gevonden worden. Het ontbreken van enige concrete informatie over M.s wedervaren en het eventueel hiermee verbonden lot van de huiskerkgenoten en het feit dat jullie zelfs geen poging hebben ondernomen om hierover op een discrete manier informatie te vergaren ondermijnen ook danig de geloofwaardigheid van jullie betrokkenheid bij M.s huiskerk."

Gelet op het voorgaande hebben verzoekende partijen niet aannemelijk gemaakt dat eerste verzoekende partij in Iran huiskerken frequenteerde en dat tweede verzoekende partij samen met hem twee keer naar een huiskerk, die in de problemen zou zijn gekomen, zou zijn geweest.

In het verzoekschrift wordt nog de oprechtheid van de bekering van verzoekende partijen benadrukt en wordt aangevoerd dat geen rekening werd gehouden met de verklaringen van verzoekende partijen over hun interesse en de genezing van tweede verzoekende partij als een mirakel. Ze wijzen erop dat de commissaris-generaal een westerse denkwijze hanteert waarbij ze aanstippen dat iedere bekering uniek is.

De Raad merkt hierover op dat het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat *“in het kader van verzoeken om internationale bescherming wegens vrees voor vervolging op grond van godsdienst niet alleen rekening [dient] te worden gehouden met de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met zijn godsdienstige overtuigingen en de omstandigheden waarin deze werden verworven, de wijze waarop hij zijn geloof opvat en beleeft (of het feit dat hij niet gelooft), zijn verhouding tot de dogmatische aspecten, rituelen of voorschriften van de godsdienst waartoe hij volgens zijn verklaringen behoort, of waarvan hij afstand wil nemen, het feit dat hij, in voorkomend geval, een bijzondere rol speelt bij het overbrengen van zijn geloof, alsook interacties tussen religieuze factoren en identiteits-, etnische of genderfactoren.”* (HvJ 4 oktober 2018, C-56/17, Fathi, pt. 88)

Hoewel verzoekende partijen kunnen gevolgd worden in hun betoog dat iedere bekering uniek is, moeten evenwel om de geloofwaardigheid van een bekering in het kader van een verzoek om internationale bescherming te beoordelen, volgende drie elementen worden beoordeeld:

- de omstandigheden waarin de godsdienstige overtuiging werd verworven, dit zijn de motieven voor en het proces van bekering;
- de verhouding tot de dogmatische aspecten, rituelen of voorschriften van de godsdienst waartoe de verzoeker volgens zijn verklaringen behoort, dit is zijn kennis van het nieuwe geloof;
- de wijze waarop de verzoeker het geloof opvat en beleeft, zoals activiteiten die hij onderneemt binnen de nieuwe geloofsovertuiging en het effect van de veranderingen.

De verklaringen van een verzoeker over deze drie elementen moeten in hun onderlinge samenhang gezien worden, maar ook in het licht van de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden. Het enkele feit dat verzoekende partijen interesse hebben in een andere religie is echter niet voldoende om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Verzoekende partijen moeten aannemelijk maken dat zij door hun interesse ook een andere godsdienst hebben, dit is een bepaalde geloofsovertuiging. Het is dus aan verzoekende partijen om aannemelijk maken dat zij door de christelijke godsdienst zijn overtuigd en dat de christelijke godsdienst een essentieel onderdeel is geworden van hun identiteit.

Er dient hierbij herhaald te worden dat van een verzoeker om internationale bescherming die beweert zich te hebben bekeerd, kan verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden(en) en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker om internationale bescherming moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekkende gevolgen heeft voor de verzoeker om internationale bescherming.

De Raad merkt dienaangaande nog op dat een (ernstige) bekering tot een ander geloof een zwaarwichtige beslissing is in het leven zodat redelijkerwijs kan aangenomen worden dat de bekeerling zeer goed op de hoogte is van zijn of haar nieuw geloof. Bij verzoeken om internationale bescherming gegrond op activiteiten in het gastland (*‘réfugié sur place’*) geldt er een verzwaarde bewijslast. Enerzijds moet een verzoeker een uitvoerig en coherent relaas brengen van de redenen waarom hij vervolging vreest, onder meer met betrekking tot zijn achtergrond, persoonlijkheid en andere persoonlijke elementen en anderzijds zal de beslissende instantie met een grotere dan normale gestrengheid de aannemelijkheid van het verzoek beoordelen.

De Raad benadrukt dat verzoekende partijen niet verder komen dan het grotendeels volharden in hun bekering en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hiermee wordt echter op geen enkele wijze in concreto de pertinente vaststellingen in een ander daglicht gesteld die leiden tot de conclusie dat verzoekende partijen er niet in slagen hun persoonlijke beweegredenen

aannemelijk te maken en de wijze waarop zij tot een overtuigd en oprecht geloof in het christendom zijn gekomen weinig aannemelijk is.

Aangezien er aan de bekering in Iran geen enkel geloof kan worden gehecht, kan er aan de door tweede verzoekende partij beweerde context waarin zij in juni, juli en augustus 2016 op instagram vier christelijke posts zou geplaatst hebben, met name dat zij de blijde boodschap wou verkondigen, evenmin enig geloof worden gehecht. Wat betreft deze instagrampagina, waar tweede verzoekende partij al sinds 30 augustus 2016 niets meer op post, wordt door de commissaris-generaal terecht opgemerkt dat zij, gelet op het aantal pagina's op naam van 'Z. B.' niet kan aantonen dat dit effectief haar account is (eerste persoonlijk onderhoud van tweede verzoekende partij, p. 15). Bovendien wordt in de bestreden beslissingen nog aangestipt dat deze pagina slechts 40 volgers heeft. De commissaris-generaal stelt tevens met reden vast dat tweede verzoekende partij tot tweemaal toe verklaarde op 4/5/1394 (26 juli 2015), aldus voordat zij de voorgaande christelijke posts zou geplaatst hebben, Iran verlaten te hebben en dat zij, pas toen zij werd gewezen op de vreemde chronologie van haar verhaal, zei dat het niet in 1394 was, maar in 1397 was dat zij Iran had verlaten (eerste persoonlijk onderhoud van tweede verzoekende partij, p. 16; p. 20). In dit verband wordt in de bestreden beslissingen tot slot nog correct opgemerkt dat tweede verzoekende partij hierdoor nooit problemen in Iran kende (tweede persoonlijk onderhoud, p. 17).

2.2.4.3. Wat de christelijke activiteiten in België betreft, blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen dat de commissaris-generaal omstandig rekening heeft gehouden met deze religieuze activiteiten.

Vooreerst kan samen met de commissaris-generaal gewezen worden op het opportunistische karakter hiervan:

“Dat jullie jullie kerkgang in België situeren in het verlengde van uw beweerde eerdere bekering en jullie eerdere geloofsactiviteiten in Iran, terwijl hier geen enkel geloof aan gehecht kan worden, toont aan dat er aan jullie beweegredenen om in België naar de kerk te gaan geen enkel geloof gehecht kan worden en dat jullie bijgevolg eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België actief begonnen te zijn in een kerk. Dat jullie sindsdien (voornamelijk online) naar de kerk zou gaan, toont evenmin de oprechtheid van jullie bekering aan aangezien, mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van jullie bekering in Iran, duidelijk is dat deze beleving van jullie nieuwe geloofsovertuiging in België een opportunistisch karakter heeft die er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven.”

Daarnaast worden in de bestreden beslissingen nog verschillende elementen opgemerkt die bijkomend wijzen op een onoprechte bekering in België:

“Zo tonen jullie allesbehalve aan dat jullie hier geëngageerd bezig zijn met uw christelijk geloof. Zo ging u sinds juli 2020 slechts twee keer in levende lijve naar de kerk (CGVS II, p. 19), terwijl religie toch voornamelijk een gemeenschapsgebeuren is. Betreffende de virtuele kerkbijeenkomsten, blijkt uit uw verklaringen voorts dat er volgens u door de ziekte van de pastoor een aantal vieringen niet doorgingen waardoor u de maand voor uw tweede onderhoud slechts één (virtuele) kerkdienst effectief bijwoonde (CGVS II, p. 18 en p. 20-21). Gevraagd welke Bijbelteksten werden behandeld in deze laatste christelijke zoomsessie, bleef u zeer algemeen en kon u niet vertellen wat er precies werd besproken. U stipte weliswaar aan dat het over gerechtigheid ging en dat hierbij werd verwezen naar Genesis. Gevraagd naar de link tussen gerechtigheid en Genesis, moest u evenwel het antwoord schuldig blijven, noch kon u een voorbeeld of een situatie uit de Bijbel aanhalen waarbij het thema 'gerechtigheid' wordt besproken (CGVS II, p. 18-19). U las in de maand voor uw tweede onderhoud, waarin u dus maar één virtuele kerk sessie bijwoonde, niet eens in de bijbel. Betreffende uw bijbellectuur sinds uw bekering wist u bovendien niet wat u buiten Genesis nog meer had gelezen uit het Oude Testament en uit het Nieuwe Testament las u enkel een stukje uit Mattheus en een klein stukje uit de handelingen van de apostelen (CGVS II, p. 22). Gevraagd of u Bijbelstudie moest volgen om gedoopt te worden, stelde u dat jullie weliswaar graag wilden deelnemen, maar dat dit door omstandigheden niet kon: u had een moeilijke zwangerschap en A. was geopereerd aan zijn bekken. Erop gewezen dat uw dochter in juli 2020 geboren was, erkende u dat de lessen ten tijde van uw onderhoud nog altijd doorgingen, maar dat jullie niet konden deelnemen (CGVS II, p. 20). Dat u nauwelijks iets pertinents over de laatste christelijke zoommeeting kon vertellen, dat u amper in de bijbel leest en dat jullie (behalve volgens u een maandje in augustus 2019) noch voor, noch na jullie doopsel deelnemen aan Bijbelstudie, ofschoon jullie naar eigen zeggen wel wilden deelnemen en ofschoon bijbellectuur en -kennis voor een protestant cruciaal is, werpt zeer ernstige vragen op betreffende de oprechtheid van uw beweerde bekering. Ook uw partner, die nooit Bijbelstudie volgde (CGVS A., p. 24), had, net als u, slechts een heel beperkte Bijbelkennis. Zo meende hij verkeerdelijk dat de handelingen van de apostelen een deel van het Oude Testament waren en kon hij er niet de minste

duiding bij geven (CGVS A., p. 25). Ook het evangelie van Mattheus maakte volgens hem deel uit van het Oude Testament (CGVS A., p. 26). De auteur van het laatste boek van het Nieuwe Testament kende hij niet en, ofschoon hij op zijn sociale media psalmen postte, kon hij niet uitleggen waarover psalmen gaan (CGVS A., p. 26).

Voorts is het hoogst opvallend dat u niet eens het belangrijkste christelijke feest, waarbij de essentie van het christendom, met name de verrijzenis van Jezus, wordt gevierd, kon kaderen. Uw verklaring, met name dat u als protestant Pasen niet hoefde te vieren, kan niet weerhouden worden. Waarom dit zo zou zijn, kon u immers niet uitleggen (CGVS II, p. 21). Bovendien is het opmerkelijk dat hoewel protestanten volgens u Pasen niet zouden vieren, u op 15 april 2021, de dag voor Pasen 2021, na uw tweede persoonlijk onderhoud d.d. 30 maart 2021 op het Commissariaat-generaal, een afbeelding van een duif – symbool voor de Heilige Geest – , een kruis en een fragment uit het evangelie van Mattheus dat net over de verrijzenis handelt op uw profiel plaatste. Dat u een met Pasen gerelateerde post plaatst terwijl u veertien dagen eerder Pasen en de verrijzenis niet eens in de tijd kon situeren, wijst erop dat u weinig voeling heeft met het christelijk geloof en de christelijke feestdagen en dat u vanuit een weinig doorleefde houding christelijke boodschappen op uw facebookpagina plaatst. Overigens is het opvallend dat u weliswaar Kerstmis zou gevierd hebben, maar dat u niet eens wist dat Jezus in Bethlehem was geboren. U dacht dat hij in Nazareth was geboren (CGVS II, p. 22).

Ook het feit dat u, net zoals uw partner A., nog niets zou tegengekomen zijn dat u minder aanspreekt in het christendom – u bent nog niets negatiefs tegengekomen en de boodschap van Christus is alleen maar compassie, vrede en liefde – (CGVS II, p. 18; CGVS A., p. 24), wijst op een weinig doorleefde houding. Er kan immers aangenomen worden dat, zelfs al is iemand oprecht overtuigd van een bepaald geloof, deze gelovige het toch lastiger of moeilijker vindt om een aantal aspecten uit dit geloof toe te passen of te aanvaarden, temeer daar u behoorlijk kritisch was ten aanzien van de islam en er toch een aantal gelijkenissen tussen de islam en het christendom zijn waar te nemen.

Verder is het bijzonder vreemd dat u niet eens wist waarom uw partner A. zich in België bekeerde tot het christendom. U moeide er zich niet mee en vroeg er niet naar (CGVS II, p. 15-16). Dit geldt ook voor uw dochter. Ook zij bekeerde zich in België tot het christendom maar u wist niet waarom of wat haar interesse had opgewekt. Gevraagd of u niet wilde weten waarom uw minderjarige dochter christen wou worden, antwoordde u dat u niet wist dat u dit moest vragen en vroeg u zich af of zoiets wettelijk verplicht was. Dit antwoord overtuigt uiteraard niet (CGVS II, p. 17). Dat u beweerde niet te weten wat hun beweegredenen waren om zich te bekeren, tast zowel de oprechtheid van uw beweerde bekering als deze van hun beweerde bekering aan. In dit verband kan herhaald worden dat de beweegredenen om zich tot een bepaald geloof te bekeren in alle redelijkheid een normaal gespreksonderwerp tussen oprechte bekeerlingen is, quod non in casu.

Ook is de snelheid waarop u, A. en M. zich hebben bekeerd bijzonder opmerkelijk. Aangezien u en A., zoals hierboven gebleken is, jullie in Iran ontstane interesse voor het christendom niet hebben aangetoond, is het heel opmerkelijk dat jullie alle drie reeds een week na jullie aankomst in België jullie hart aan Jezus Christus konden geven en dat toen al het verlossingsgebed voor jullie drie werd voorgelezen (CGVS A., p. 4; p. 14; p. 27; attest van 'the city of the living God' d.d. 19 augustus 2019). Nochtans is een vrijwillige en overtuigde bekering van de islam naar het christendom een zeer ingrijpende en fundamentele gebeurtenis in een mensenleven. Men kan dan ook verwachten dat er aan deze bekering een ruime mate aan reflectie en studie vooraf is gegaan. Dat jullie zich zo verbazingwekkend snel tot het christendom konden bekeren, komt weinig aannemelijk noch oprecht over.

Opvallend is tot slot dat A. er niet in slaagde om duidelijk te maken waarom hij zich tot het protestantisme bekeerde. Toen hem gevraagd werd wat hem ertoe bewogen had om zich tot de protestantse stroming te bekeren, kwam hij niet verder dan de stelling dat een protestant iemand is die protesteert (CGVS A., p. 23). Ook de vaststelling dat hij niet kon verduidelijken waarom hij protestant is, komt de geloofwaardigheid/oprechtheid van zijn beweerde bekering niet ten goede.

Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen slaagden jullie er niet in om aan te tonen dat jullie geloofsactiviteiten in België zijn ingegeven door een oprechte religieuze overtuiging. Bijgevolg blijkt uit niets dat jullie bij een eventuele terugkeer naar Iran zich zullen manifesteren als christenen of dat jullie als dusdanig zullen worden gezien door jullie omgeving.

Dat jullie (online-)vieringen volgen, gedoopt werden en christelijke posts op jullie sociale media plaatsen, hetgeen jullie aantoonde met documenten, wordt niet ontkend. Dit wil evenwel niet zeggen dat er wordt uitgegaan van een geloofwaardige en oprechte bekering. Jullie geloofsactiviteiten dienen immers ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering tot het nieuw gekozen geloof, wat jullie, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deden. Betreffende jullie in België uitgevoerde geloofsactiviteiten kan nog worden toegevoegd dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen

die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – jullie hebben dit evenwel, zoals hieronder nog zal blijken, niet aangetoond aangezien jullie niet aannemelijk gemaakt hebben in Iran voor overspel vervolgd te worden – en personen met geloofwaardige bekeringsactiviteiten – jullie bekering tot het christendom is echter niet oprecht waardoor uit niets blijkt dat jullie zich bij terugkeer als christenen zullen gedragen –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Volledigheidshalve kan, betreffende jullie sociale media, nog toegevoegd worden dat jullie hiermee slechts een heel beperkt publiek bereiken – u heeft slechts zestien vrienden, uw partner A. heeft op zijn facebookpagina slechts 126 vrienden, voornamelijk kerkgangers (CGVS A., p. 12), en op zijn instagrampagina heeft hij slechts 411 volgers – en dat uit niets blijkt dat het voor jullie onoverkomelijk zou zijn om jullie christelijk getinte bijdrages op sociale media bij terugkeer naar Iran te verwijderen, aangezien jullie niet hebben aangetoond dat deze posts vanuit een oprechte overtuiging werden geplaatst.”

Door de covid-19 uitbraak op te werpen, hun religieuze activiteiten in België te benadrukken en te volharden in hun oprechte unieke bekering, brengen verzoekende partijen geen dienstig verweer bij ter ontkrachting van de uitgebreide pertinente en concrete motieven die steun vinden in het administratief dossier en die de Raad integraal kan bijtreden.

2.2.4.4. Wat de situatie betreft van bekeerde terugkeerders, stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast dat uit de bijgevoegde landeninformatie blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht besteden aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming (COI Focus, *“Iran, Behandeling van terugkeerder door hun nationale overheden”* van 30 maart 2020, p. 15 en p. 17). Er werd geen informatie gevonden die erop wijst dat afgewezen personen bij terugkeer naar Iran een risicogroep vormen (COI Focus, *“Iran, Behandeling van terugkeerder door hun nationale overheden”* van 30 maart 2020, p. 17). Personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen (COI Focus, *“Iran, Behandeling van terugkeerder door hun nationale overheden”* van 30 maart 2020, p. 17) doch dit blijkt niet het geval voor verzoekende partijen gelet op de vaststelling dat er geen geloof kan gehecht worden aan hun vluchtrelaas.

De Raad kan er hierbij op wijzen dat het gegeven dat verzoekende partijen actief zijn op sociale media en hun christelijke overtuiging hierop uiten, geen afbreuk doet aan bovenstaande vaststellingen. Uit de landeninformatie blijkt immers dat personen die soms gemonitord worden door de Iraanse autoriteiten diegenen zijn die emigreerden omwille van hun profiel of activiteiten in Iran (COI Focus, *“Iran, Behandeling van terugkeerder door hun nationale overheden”* van 30 maart 2020, p. 7), wat in casu niet aannemelijk wordt gemaakt. Er blijkt verder niet dat terugkeerders na een verblijf in het buitenland werden gevraagd sociale media gegevens kenbaar te maken (COI Focus, *“Iran, Behandeling van terugkeerder door hun nationale overheden”* van 30 maart 2020, p. 7). Er is eveneens weinig interesse om terugkerende verzoekers om internationale bescherming te vervolgen wegens activiteiten buiten Iran, zij het wegens hun vluchtrelaas, zij het wegens activiteiten op sociale media met betrekking tot kritiek op de Iraanse autoriteiten of met betrekking tot hun bekering tot het christendom (COI Focus, *“Iran, Behandeling van terugkeerder door hun nationale overheden”* van 30 maart 2020, p. 15).

De Raad wijst er hierbij op dat niet elke aantasting van het recht op godsdienstvrijheid een daad van vervolging uitmaakt, maar dat dit enkel het geval is indien het om een ernstige aantasting of belemmering gaat. De Raad herhaalt dat verzoekende partijen geen oprechte bekering tot het christendom hebben aannemelijk gemaakt en dat in casu de gegronde vrees voor vervolging ook niet aannemelijk wordt gemaakt nu verzoekende partijen evenmin aannemelijk maken dat zij zich bij een terugkeer naar hun land van herkomst als christen zullen manifesteren of dat zij als dusdanig of als een afvallige gezien zullen worden door hun omgeving en zij hoe dan ook niet aantonen dat zij bij terugkeer naar hun land van herkomst godsdienstige handelingen zullen verrichten die hen blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging.

Door te volharden in hun vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten wegens hun bekering en te wijzen op een achterhaald Nederlands ambtsbericht van 2013 brengen verzoekende partijen geen informatie aan waaruit blijkt dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd, die steun vinden in rapporten van maart en april 2020, niet langer actueel of correct zouden zijn.

Verzoekende partijen kunnen verder niet ernstig genomen worden in hun betoog dat de weigeringsbeslissingen niet individueel werden genomen doch louter een gevolg zijn van een beleidsverandering daar de raadsman voor 2022 slechts twee positieve beslissingen voor Iraniërs meldt terwijl het anders lag tussen 2016 en 2019. De Raad moet aanstippen dat uit de concrete weigeringsmotieven duidelijk blijkt dat er niet zonder meer weigeringsbeslissingen werden genomen

wegens een door verzoekende partijen voorgehouden beleidsverandering doch de beschermingsverzoeken individueel werden beoordeeld en omstandig zijn gemotiveerd.

2.2.4.5. Wat betreft de vrees wegens de overspelige relatie van verzoekende partijen wordt in de eerste plaats de commissaris-generaal bijgetreden in zijn oordeel dat de actuele burgerlijke staat van tweede verzoekende partij niet vastgesteld kan worden.

Zo wordt er in de bestreden beslissingen gesteld dat tweede verzoekende partij geenszins de door haar geschetste context van haar feitelijke scheiding van R. aannemelijk heeft gemaakt:

“Aangezien jullie beweerden dat u en uw echtgenoot R. uit elkaar gingen en apart woonden ten gevolge van uw bekering (CGVS I, p. 5; CGVS A., p. 7) en er aan uw bekering in Iran geen enkel geloof kan worden gehecht, komt tevens de context van de door u beweerde feitelijke scheiding danig op de helling te staan. Dat er aan de context van uw beweerde feitelijke scheiding geen geloof gehecht kan worden, blijkt tevens uit het onwaarschijnlijke feit dat uw echtgenoot enerzijds door uw bekering niet langer met u samen wilde zijn, maar dat hij anderzijds wel nog een wettelijke band met u wenste te behouden – hij dreigde ermee dat, als u wettelijk van hem zou willen scheiden, hij uw dochter zou afnemen (CGVS I, p. 5; p. 26; CGVS A., p. 19) –, waardoor u als bekeerde christen in de feiten instond voor de opvoeding van zijn dochter: hij zag zijn dochter immers maar een tweetal uurtjes per maand sinds jullie uit elkaar gingen (CGVS I, p. 21). Dat hij niet langer samen wilde zijn met u omdat u christen was geworden, dat hij ermee dreigde om uw dochter af te nemen als u wettelijk van hem zou scheiden maar dat hij er blijkbaar geen graten in zag dat u als bekeerde christen zijn dochter opvoedde, raakt evenwel kant noch wal. Aansluitend hierbij is het eigenaardig dat R. J., die, gelet op zijn hierboven geschetste door u beweerde weigering om officieel te scheiden, klaarblijkelijk een band met zijn dochter wenste te behouden, geen evidente stappen heeft gezet om de actuele verblijfplaats van zijn dochter te achterhalen. U wist immers niet of hij ten tijde van uw onderhoud op zoek was naar uw dochter, die enkele jaren daarvoor Iran samen met u had verlaten, en uit uw verklaringen blijkt dat hij niet bij uw familieleden, die hij kende, is langsggegaan om naar zijn dochter te informeren (CGVS I, p. 6) noch dat hij u nog heeft proberen te contacteren (CGVS I, p. 25).”

En:

“Dit blijkt tevens uit uw warrige en zelfs tegenstrijdige verklaringen over de duur van jullie gemeenschappelijk huwelijksleven. U stelde enerzijds dat u en R. J., die op 29/11/1379 (17 februari 2001) trouwden (CGVS I, p. 4), hooguit zes jaar samen waren (CGVS I, p. 18). Jullie gemeenschappelijke leven duurde aldus tot rond 2007. Anderzijds beweerde u dat jullie drie à vier jaar (CGVS I, p. 19), vier à vijf jaar (CGVS I, p. 5) of vijf à zes jaar (CGVS I, p. 7) voor uw vertrek uit elkaar gingen. Aangezien u in 2018 vertrok, zouden jullie volgens deze vage verklaringen ergens tussen 2012 en 2015 uit elkaar zijn gegaan. Uw verschillende versies zijn onmogelijk met elkaar te verzoenen. Gewezen op uw onduidelijke chronologie, zei u plots dat u in 1394 (2015-2016), i.e. twee à drie jaar voor uw vertrek uit Iran, uw huidige partner A. leerde kennen en dat u en R. drie à vier jaar daarvoor apart gingen wonen, hetgeen neerkomt op 1390 (2011-2012) of 1391 (2012-2013) (CGVS I, p. 20), hetgeen opnieuw moeilijk met uw overige versies in overeenstemming te brengen is. Door uw warrige en zelfs tegenstrijdige verklaringen over de duur van uw huwelijksleven met R. heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u tot enkele jaren voor uw vertrek uit Iran samen was met hem, hetgeen bevestigd wordt door het loutere feit dat u niet eens in staat was om ook maar enig fotomateriaal ter staving van jullie gemeenschappelijk leven neer te leggen. Dat er in een periode van (minstens) zes jaar gemeenschappelijk leven geen enkele foto van u samen met uw echtgenoot zou zijn genomen, ook niet door uw familieleden, zelfs niet toen uw dochter pas geboren was, zoals u beweerde (CGVS I, p. 18-19), kan maar moeilijk overtuigen.”

Er wordt in het verzoekschrift geen enkel argument aangehaald dat voormelde omstandige motieven kan ombuigen.

De Raad voegt hier volledigheidshalve aan toe dat daar waar tweede verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) en tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud aangaf in 2001 getrouwd te zijn (Verklaring DVZ van tweede verzoekende partij van 31 juli 2019, p. 6, punt 14; eerste persoonlijk onderhoud van tweede verzoekende partij, p. 4) en samen te zijn geweest tot hooguit 2007, deze tijdslijn dan weer niet strookt met het relaas dat zij onder meer heeft gebroken met haar echtgenoot R. wegens haar bekering tot het christendom (eerste persoonlijk onderhoud van tweede verzoekende partij, p. 5) nu tweede verzoekende partij bij de DVZ aangaf pas rond 2016 te zijn bekeerd (Verklaring DVZ van tweede verzoekende partij van 31 juli 2019, p. 5, punt 9) en op het CGVS 1393 of 1394 (2014/2015 of 2015/2016).

In het verzoekschrift wordt evenmin ingegaan op volgende pertinente overwegingen:

“Voorts is het uiterst vreemd dat u geen initiatief aan de dag zou hebben gelegd om zelf van R. J. te scheiden. U erkende nochtans dat u de mogelijkheid had om zelf de scheiding af te dwingen, maar u vreesde dat uw man dan beroep zou doen op zijn recht van voogdij en u uw kind zou moeten afstaan

(CGVS I, p. 5; p. 26; CGVS II, p. 3). Volgens de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt echter dat de Iraanse wetgeving bepaalt dat, ofschoon het hoederecht steeds door de vader (of voorouder langs vaderszijde) wordt uitgeoefend, minderjarige kinderen na de puberteit, i.e. negen jaar voor meisjes en vijftien jaar voor jongens, kunnen kiezen bij welke ouder zij wensen te wonen. Aangezien uw dochter M. geboren is op 28 augustus 2004 en ze bijgevolg op 28 augustus 2013, i.e. een vijftal jaar voor uw vertrek uit Iran, negen jaar is geworden en aangezien u en A. pas samen waren na haar negende verjaardag (CGVS A., p. 19), wijst niets erop dat u in Iran geen stappen had kunnen ondernemen om van R. te scheiden. Nochtans verklaarde u uitdrukkelijk dat u en A. van plan waren te wachten om te trouwen totdat u gescheiden was (CGVS II, p. 17). Dat u ondanks uw wens om met A. te trouwen geen enkel initiatief zou genomen hebben om te scheiden, overtuigt dan ook helemaal niet.

Wat evenmin aannemelijk is, is dat uw actuele partner A., ondanks jullie reeds aangehaalde plan om te wachten om te trouwen totdat u gescheiden was – in Iran zouden jullie dan ook nooit seksuele betrekkingen gehad hebben –, in Iran aan u nooit gevraagd zou hebben om officieel van R. te scheiden (CGVS A., p. 18-19). Nochtans verklaarde hij uitdrukkelijk dat hij u voor hem alleen wou (CGVS A., p. 19). Dat hij in deze context zelfs niet eens een pleidooi zou gehouden hebben om u te stimuleren om officieel van R. te scheiden, kan dan ook helemaal niet overtuigen.”

Deze bevindingen worden door verzoekende partijen volledig ongemoeid gelaten zodat het bij gebrek aan een dienstig verweer integraal wordt overgenomen door de Raad.

Bovenstaande vaststellingen, met name de ongeloofwaardige verklaringen over (de duur van) het huwelijksleven van tweede verzoekende partij, over de context van de feitelijke scheiding, over de ontbrekende pogingen om officieel te scheiden en over de ontbrekende vraag van eerste verzoekende partij om een officiële scheiding van R. te regelen, nopen er ook volgens de Raad toe te besluiten dat tweede verzoekende partij de actualiteit van haar huwelijk met R. helemaal niet heeft aangetoond.

In het verzoekschrift wordt de neergelegde shenasnameh benadrukt doch de Raad kan in dit verband wijzen op volgende motivering in de bestreden beslissingen:

“Dat jullie shenasnamehs jullie verklaringen afgelegd in het kader van jullie asielpcedure lijken te bevestigen – in uw shenasnameh staat uw huwelijk met R. opgenomen, zonder dat er een officiële scheiding vermeld staat; uit uw dochters shenasnameh blijkt dat R. haar vader is; in A.’s shenasnameh werden er geen gegevens aangaande een eventueel huwelijk opgenomen –, doet hieraan geen afbreuk. Om bewijskrachtig te zijn, dienen documenten immers te kaderen in een geloofwaardig relaas, wat hier niet het geval is. Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien enerzijds dat het voorkomt dat iemand een shenasnameh heeft met een huwelijksregistratie en tegelijkertijd een shenasnameh zonder huwelijksregistratie, bijvoorbeeld wanneer iemand bij de documentaanvraag doet alsof het oude document kwijt is en geld betaalt om de gegevens van het huwelijk op het nieuwe document weg te laten, en dat iemand middels smeergeld kan voorkomen dat een registratie van een echtscheiding in een shenasnameh terechtkomt. Anderzijds blijkt uit de beschikbare informatie dat bijv. informatie over een tijdelijk huwelijk of sigheh niet automatisch in een shenasnameh wordt opgenomen. Om een tijdelijk huwelijk te voltrekken is het immers voldoende om een overeenkomst op papier te zetten en enkele formules uit te spreken in het Arabisch of in de eigen taal. Het huwelijk kan maar moet niet worden geregistreerd bij een notaris en getuigen zijn niet nodig. U bevestigde dat een tijdelijk huwelijk niet in de shenasnameh wordt geregistreerd (CGVS I, p. 19).”

Door louter te poneren dat een “seghe” (tijdelijk huwelijk) wel wordt opgenomen in de shenasnameh kunnen verzoekende partijen geen afbreuk doen aan de bovenstaande motieven en de vaststellingen die steun vinden in objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, blauwe map met landeninformatie, stukken 12,13 en 14: “Temporary marriage in Iran and women’s rights” van 13 januari 2021; “COI Focus Iran – Huwelijk, echtscheiding, voogdij” van 15 december 2021 en “COI Focus Iran – Inschrijven huwelijk en echtscheiding in de shenasnameh” van 8 juli 2021).

Waar verzoekende partijen betogen dat uit de kopie van de huurovereenkomst blijkt dat tweede verzoekende partij effectief feitelijk gescheiden is, dient de Raad samen met de commissaris generaal vast te stellen dat de voorgelegde huurcontracten enkel aantonen dat verzoekster een één-slaapkamer appartement huurde. Hieruit kan geenszins een duidelijk zicht op de formele burgerlijke staat van tweede verzoekende partij geboden worden.

In de bestreden beslissingen wordt gelet op het voorgaande correct vervolgd dat aangezien tweede verzoekende partij er niet in is geslaagd aan te tonen in Iran niet officieel gescheiden te zijn en aangezien uit de verklaringen van verzoekende partijen blijkt dat zij van plan waren te wachten om te trouwen totdat tweede verzoekende partij officieel gescheiden was, niet alleen kan besloten worden dat zij haar actuele

burgerlijke staat niet aannemelijk heeft gemaakt, maar ook dat zij geen zicht heeft geboden op het al dan niet wettelijk karakter van haar relatie/band met eerste verzoekende partij.

De commissaris-generaal kan tevens gevolgd worden in de bevinding dat tweede verzoekende partij bijgevolg evenmin heeft aangetoond dat zij beviel van een tweede dochter van wie A., eerste verzoekende partij, de vader is, terwijl zij nog steeds officieel met R. was getrouwd.

Inzake de voorgehouden illegale relatie van verzoekende partijen en hun vrees voor steniging kan gewezen worden op volgende motieven in de bestreden beslissingen:

“Dat u en A. de onwettige en overspelige aard van jullie relatie niet aannemelijk hebben gemaakt, wordt bevestigd doordat jullie entourage klaarblijkelijk op de hoogte was van jullie relatie. Zo verklaarde u dat uw zus, uw tante en uw huisbaas op de hoogte waren (CGVS I, p. 22). Uw partner en u zeiden dat ook zijn familie, i.e. zijn ouders, zijn broers en een zus, op de hoogte was. Hij belde immers van bij hem thuis met u en zijn familie ving zijn gesprekken met u op (CGVS I, p. 21; CGVS A., p. 11; p. 15). De manier waarop uw zus jullie relatie te weten zou zijn gekomen, met name dat zij het via haar echtgenoot te weten was gekomen, doordat jullie samen naar de kerk gingen (CGVS I, p. 22), kan, gelet op uw ongeloofwaardige kerkgang, niet worden aangenomen. Uw zus heeft bijgevolg op een andere manier dan de door u op het Commissariaat-generaal geschetste wijze uw band met A. achterhaald. Indien jullie relatie daadwerkelijk illegaal en overspelig zou geweest zijn, kan bovendien, gelet op de Iraanse context waarbij buitenhuwelijkse relaties streng kunnen worden aangepakt en het voor de familie vaak als een schande wordt aanzien om familielid van een overspelige te zijn, aangenomen worden dat men enige voorzichtigheid aan de dag legt om te voorkomen dat de relatie (algemeen) bekend zou worden. Gelet op jullie verklaringen dat verschillende mensen uit jullie entourage ervan op de hoogte waren kan een dergelijke voorzichtigheid niet blijken.

Dit blijkt tevens uit jullie verklaringen over jullie publieke tekenen van affectie voor elkaar. U zei enerzijds dat jullie goed opletten en voorzorgsmaatregelen troffen om te vermijden dat jullie betrappt zouden kunnen worden: op straat liepen jullie één à twee meter uit elkaar; wanneer jullie samen naar de winkel gingen, volgde A. meters achter u; en wanneer hij u met de wagen kwam oppikken, was het alsof het een taxi was die u ophaalde (CGVS I, p. 21-22; p. 25; CGVS II, p. 4). Hoewel u bij uw eerste onderhoud aangaf dat het niet vaak gebeurde dat jullie elkaar kusten (CGVS I, p. 25), zei u bij uw tweede onderhoud dat, toen jullie bij elkaar in de wagen zaten, jullie elkaar kusten, knuffelden en elkaars hand vasthielden, waardoor de buitenwereld goed kon zien dat jullie van elkaar hielden. Ook wanneer u uit A.'s wagen stapte, gaf u hem een kus. Dit gebeurde volgens A. openlijk (CGVS II, p. 5; p. 23; CGVS A., p. 17). Deze geschetste gang van zaken, met name dat jullie klaarblijkelijk bij het uitstappen uit de wagen elkaar kusten en bijgevolg voor de buitenwereld zichtbare tekenen van affectie voor elkaar gaven terwijl jullie anderzijds bij het winkelen en op straat meters uit elkaar liepen, raakt kant noch wal en overtuigt bijgevolg niet. Door jullie incoherente verklaringen over jullie houding hebben jullie niet aangetoond dat jullie relatie daadwerkelijk een illegaal karakter zou gehad hebben.

Dit wordt bijkomend bevestigd door uw bevreemdende verklaringen over de bewijzen die uw echtgenoot had of kon hebben om de illegaliteit van jullie relatie aan te tonen. Toen u gevraagd werd hoe uw ex kon bewijzen dat u overspel had gepleegd, antwoordde u spontaan dat hij dit ‘door de wetsdokter’ kon doen: als hij naar de wetsdokter zou gaan, zou hij dat kunnen laten bewijzen (CGVS I, p. 24-25). Uit uw latere verklaringen blijkt evenwel dat jullie in Iran nooit seksuele betrekkingen zouden hebben gehad en dat jullie elkaar niet vaak aanraakten of een kus gaven (CGVS I, p. 25; CGVS A., p. 18). Dat de wetsdokter jullie relatie zou kunnen aantonen ofschoon jullie in Iran nooit seks zouden hebben gehad en elkaar enkel heel af en toe aanraakten, kan evenwel niet overtuigen.”

Gelet op voorgaande vaststellingen, die verzoekende partijen geenszins concreet en dienstig weerleggen, kan de commissaris-generaal bijgetreden worden in zijn oordeel dat verzoekende partijen het beweerde illegale karakter van hun relatie niet hebben aangetoond.

Aangezien zij de beweerde illegaliteit van hun relatie niet hebben aangetoond, maken verzoekende partijen evenmin hun problemen ten gevolge van hun relatie aannemelijk.

Dit blijkt tevens uit de volgende vaststellingen die de Raad kan bijtreden:

“U stelde dat uw echtgenoot klacht indiende tegen u omwille van overspel, hetgeen (in uw geval als getrouwde vrouw) bestraft wordt met steniging (CGVS I, p. 20 en p. 24-26). Volgens uw verklaringen had u echter, zoals reeds aangestipt, geen seksuele betrekkingen met A.. U vond hem wel erg leuk en omdat jullie met elkaar spraken zag u hem als ‘uw vriendje’. Het uitte zich volgens u niet echt affectief: af en toe raakte u hij aan of kuste hij u, al gebeurde dit niet vaak (CGVS I, p. 25). Ook A. bevestigde dat jullie geen seksuele relatie hadden (CGVS A., p. 18). Uit de beschikbare informatie blijkt evenwel dat het onmogelijk is om u op basis van uw niet-seksuele relatie met A. tot de dood door steniging te straffen. Ook A. kan, ondanks zijn bewering te vrezen gestenigd te worden, hiertoe niet gestraft worden. Overspel bestaat

volgens de islamitische normen en waarden immers uit illegale geslachtsgemeenschap buiten het huwelijk. Dat uw echtgenoot tegen u klacht zou ingediend hebben voor overspel, is, gelet op uw ontbrekende seksuele relatie met A. ten tijde van uw verblijf in Iran en gelet op de geciteerde informatie, niet aannemelijk. Ten overvloede kan hieraan nog toegevoegd worden dat uit de informatie tevens blijkt dat het niet gebruikelijk is dat een man publiekelijk bekend maakt dat zijn vrouw overspelig is, maar dat hij eerder de informatie over overspel zou gebruiken om een voor hem gunstige echtscheiding te regelen. Dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat uw echtgenoot samen met enkele agenten naar aanleiding van het door jullie gepleegde overspel met een arrestatiebevel bij uw woning zou zijn langsgesproken, blijkt tevens uit de houding van uw partner A.. Het is immers onwaarschijnlijk dat, toen jullie via jullie huisbaas de informatie verkregen hadden dat uw echtgenoot bij u met een arrestatiebevel was langsgesproken, A., gelet op de door hem gevreesde zware bestraffing en gelet op de niet ondenkbare mogelijkheid dat de autoriteiten ook bij hem zouden langskomen aangezien u het overspel met hem had gepleegd, het ongelooflijke risico zou hebben genomen om nog snel naar huis terug te keren om enkele spullen op te halen (CGVS I, p. 23; CGVS A., p. 16).

Verder kan er nog gewezen worden op uw ontbrekende informatie over de juridische gevolgen van de door uw echtgenoot ingediende klacht tegen u. Zo wist u ten tijde van uw onderhoud op het Commissariaat-generaal niet of er tegen u in Iran uiteindelijk effectief een procedure liep. U wist enkel dat er een klacht tegen u was ingediend, niets meer. Uit uw verklaringen blijkt onder meer dat u op geen enkele manier initiatieven heeft genomen om over een eventuele juridische procedure tegen u informatie in te winnen. Zo wist u niet af van de mogelijkheid om een juridisch dossier elektronisch te consulteren noch heeft u zich geïnformeerd bij een advocaat over een eventuele juridische procedure tegen u. U wist zelfs niet eens welk soort rechtbank uw zaak zou moeten behandelen: u kon hierover enkel een hypothese opperen (CGVS I, p. 26-27; CGVS II, p. 3). Nochtans kan, zoals aangehaald, van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid verwacht worden dat hij of zij zich zo volledig mogelijk informeert (of op zijn minst ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren) over die elementen die rechtstreeks in verband staan met de kern van zijn of haar vrees. Het loutere feit dat u ondanks uw beweerde vrees bij terugkeer gestenigd te zullen worden (CGVS I, p. 27) zich op geen enkele manier naar een eventuele juridische procedure heeft geïnformeerd, terwijl dit redelijkerwijs verwacht kan worden, ondermijnt de door u beweerde vrees om gestenigd te zullen worden fundamenteel.

Tot slot kan er nog op een tegenstrijdigheid gewezen worden. Daar waar uw echtgenoot op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde dat er voor hem een dagvaarding van de rechtbank was toegekomen waarop hij zich niet ging melden en besloot te vluchten (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, A., vraag 3.5), zei hij op het Commissariaat-generaal dat het geen oproepingsbrief was, maar wel een aanhoudingsbevel dat door agenten aan de deur werd gebracht (CGVS A., p. 16)."

Verzoekende partijen laten voormelde concrete motieven ongemoeid zodat hieraan geen afbreuk kan gedaan worden.

Tot slot kan de Raad erop wijzen dat de commissaris-generaal met reden heeft geoordeeld dat verzoekende partijen evenmin aannemelijk hebben gemaakt dat de (oudste) dochter van tweede verzoekende partij zonder de toestemming van haar vader, van wie zij overigens niet eens wist of hij nog leefde (eerste persoonlijk onderhoud van tweede verzoekende partij, p. 19), naar het buitenland zou hebben meegenomen en dat tweede verzoekende partij evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat P., althans vanuit het standpunt van de Iraanse autoriteiten, uit een illegale relatie zou zijn voortgesprongen. Overigens wordt in de bestreden beslissingen ten overvloede nog toegevoegd dat, zelfs al werd aangetoond dat P. in een illegale context zou zijn geboren, quod certe non, uit de beschikbare informatie blijkt dat het in Iran voorkomt dat stelletjes ongehuwd samenwonen, hetgeen Iraniërs een 'wit huwelijk' (ezdevaj-e safid) noemen en als de vrouw zwanger raakt, er alsnog getrouwd kan worden, waarbij gezegd kan worden dat zij daarvoor in een sigheh (tijdelijk huwelijk) waren gestapt waarmee de verbintenis officieel kan worden.

Verzoekende partijen brengen geen enkele elementen bij die voorgaande overwegingen, die steun vinden in het administratief dossier en de daaraan toegevoegde landeninformatie, kunnen ombuigen.

2.2.4.6. De neergelegde documenten worden eveneens meegenomen in het kader van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Deze documenten moeten worden meegewogen in samenhang met de verklaringen van verzoekende partijen.

De Raad meent dat de documenten die de verzoekende partijen hebben neergelegd niet van die aard zijn om afbreuk te doen aan voorgaande beoordeling. De door verzoekende partijen neergelegde documenten kunnen, omwille van de in de bestreden beslissingen aangehaalde pertinente en terechte redenen, die door verzoekende partijen overigens niet konden worden weerlegd, immers geen afbreuk doen aan het voorgaande.

2.2.4.7 Uit wat voorafgaat is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan de (oprechte) bekering van verzoekende partijen. Verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat zij zich bij een terugkeer naar hun land van herkomst als christen zullen manifesteren of dat zij als dusdanig gezien zullen worden door hun omgeving en hebben ook niet aangetoond dat zij bij terugkeer naar hun land van herkomst godsdienstige handelingen zullen verrichten die hen blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging. Verder is gebleken dat verzoekende partijen er niet in zijn geslaagd het illegale karakter van hun relatie aan te tonen en evenmin aannemelijk hebben gemaakt dat zij kunnen bestraft worden met steniging. De Raad meent bijgevolg dat verzoekende partijen dan ook niet kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoekende partijen.

2.2.4.8. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekende partijen geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.2.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

De subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel, door louter uit het Elgafaji-arrest van het Hof van Justitie te citeren en te wijzen op hun "persoonlijke omstandigheden" en "profiel" zonder deze evenwel te concretiseren, niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert. In hoofde van verzoekende partijen kan bijgevolg geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

2.2.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekende partijen niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.2.8. In de mate dat verzoekende partijen aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, moet worden vastgesteld dat in casu het onderzoek wordt beperkt naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

2.2.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen op het Commissariaat-generaal uitvoerig werden gehoord. Tijdens hun persoonlijke onderhouden kregen verzoekende partijen de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, zij konden nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en zij hebben zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Farsi machtig is waarbij dient aangestipt te worden dat na de persoonlijke onderhouden dienaangaande ook opmerkingen werden overgemaakt waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst

van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.2.10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekende partijen hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

H. CALIKOGLU